

Tháng 5, 2019

CÒN CÓ ANH NÈ!

(Chia sẻ với Ny.
Trích tuyển tập SẦU TÌNH.)
*

Kẻ bạc nghĩa biết gì lý với lẽ
Ai hững hờ? Em hờ hững là xong!
Đừng trông mong kẻ “xa mặt cách lòng”
Tâm họ hẹp, em rộng lòng chi vậy?
Á Nghi, 31.5.2019

NHỚ EM

(Trích tuyển tập TÌNH SẦU.)
*

Mưa buồn như em khóc
Lá ướt sũng tim anh.
Cỏ sâu như mi mắt
Người anh thương chân thành.
Á Nghi, 28.5.2019

NGƯỜI LÍNH CỘNG HÒA

(Trích tuyển tập TRI ƠN CHIẾN SĨ VNCH.)
*

Chung màu áo trận năm xưa
Chung lòng giữ Lửa, quyết chưa đầu hàng
Từ cơn Quốc Nạn phủ phàng
Tay tuy rời súng, tâm can vững vàng.

Giữ gìn binh chủng lớp lang
Ở đâu thấy Cộng vênh vang: dẹp liền!
Quyết không ủng hộ tà quyền
Cháu con hậu duệ thề nguyên noi gương!
Ý Nga, 27.5.2019

Nghẹn Tình Sầu

(Tình Khúc Mưa số 48)
*

Ta bước lên trên đỉnh ngọn sầu
Mùa mưa réo rắt suốt canh thâu
Sao không bắc cầu qua bên ấy
Đàn chim ô thước khóc mưa ngâu.

Ta tìm nhau bao mùa biển cạn

RÁC

(Nghe thi hữu MH kể chuyện.
Trích tuyển tập THƠ YẾT HẬU.)
*

Một nhạc sĩ hỏi người thơ ty nạn
Chuyện thuyền nhân chết cạn thức uống ăn,
Chuyện người đi trải qua lấm nhục nhần
Người gom gửi. Trắc bằng chẳng ra nhạc.

Ông thành đạt, về quê hương... hóng mát
Hai gái trinh tan nát, vợ đánh ghen
Mặt khế chua, sung chát, hát ngợi khen
Vườn “khế ngọt” lợt “Vịt kiều” rom rác.

Bạc!

Ý Nga, 30.5.2019

CHÍN CHẮN, CHÍNH TRỰC

10 mâm, **CHÍN** món nhà **anh (n)***
Nấu cơm **CHÍN** tới, mời quanh người nghèo.
*

Khi mùa lúa **CHÍN** gặt theo
Nghĩa nhân **CHÍN CHẮN** kỳ kèo trả ơn.
Mẹ **anh** cảm động, mừng rơn
Không còn than vãn: “Trống trơn xóm làng!”
*

Mừng con luôn được nể nang
Noi gương **CHÍNH TRỰC** giỏi giang, rạng nhà
Cơm chiều: cả chín, bầu già
Mọi người ca **hát (h)*** như là cao lương!
Láng giềng gần, thật là thương!
CHÍNH NHÂN quân tử tựa nương cả đời!
Ý Nga, 29.5.2019

*MẸO: nhớ

(n) mẫu tự “n” từ chữ “anh”: chữ **CHÍN** tận cùng là “n”, không có “h”

TRÚC: tượng trưng cho người chính trực, quân tử
(h) **CHÍNH NHÂN** quân tử: người ngay thẳng, đứng đắn.
Tận cùng bằng mẫu tự “h” còn có: Chính Chuyên, Chính Đáng, Chính Trị, v.v.

BÙA PHÉP

Cà phê đắng hay tình cay đắng

*Lời tình thơ lạc vận phương nào
Lẻ loi cơn mộng trôi mau
Còn tìm đâu nữa xanh xao nỗi buồn.*

*Nắng rồi pha , mưa tuôn vực nhớ
Đêm lại ngày nức nở lời thương
Trăm năm đâu bẻ khôn lường
Tình trần một thoáng đã đường tan mơ.*

*Cô đơn dỗi, hững hờ chẵn chiếu
Trâm luân ôi! Một khối u tình
Nợ nhau vướng vùi phù sinh
Nửa đời còn lại lung linh ước nguyện*

*Ta vẫn đợi mỗi duyên tiền kiếp
Hạ rồi thu đông tiếp xuân tàn
Một mai đời có ly tan
Con mưa tình ái võ vàng nhớ nhau .
Ngọc Quyên*

CÁI TRÁN, BÁNH TRÁNG

Chỉ vừa **ngăn ngăn** gang tay
Không “g” cái TRÁN: nhớ ngay, dễ mà!
*

Bánh TRÁNG phải cuốn **dài dồng**
Thứ gì trong ấy, vài vòng mới ngon
Có “g” nên Mẹ hãy còn
Chả giò đứng cuốn, chiên dòn cực công.
Ý Nga, 26.5.2019

MỘT NỬA MUỐN TRÒN (Trích tuyển tập **BẮT ĐẾN EM!**) *

*Mới quen đã cảm ngọt ngào
Ôi chao ánh mắt dạt dào yêu thương
Quả là thử thách tình trường
Học trò ngờ ngác, ai nhường nhịn ai?*

*Tìm người giúp đỡ mỗi mai
Chồn kia ai biết nơi này âu lo?
Họ may, mình lại rủi ro
Suốt đời “đãi trấu, bòn tro” giùm người?*

*Con cầu cô bé đừng tươi
Vời ai, như thể đã cười cùng con
Tưởng tình là chuyện cỏn con
Ai ngờ từ khuyết muốn tròn khó ghê!
Á Nghi, 25.5.2019*

Đêm nay em thức trắng ngậm ngùi
Mộng đã tan làm sao khỏi tiếc
Chỉ còn em, nỗi nhớ Người xa!

Tìm dấu tay anh trong sợi tóc
Nhớ nhau ngày ấy mới xuân thì
Dáng thợ ngày mất mỗi mười sáu
Chưa biết buồn cay đắng biệt ly.

Cao nguyên đóa Dã Quỳ rét mướt
Mưa buồn ử rữ rớt ngoài sân
Anh có thấy em đang đứng khóc
Chưa nhìn rõ mặt bóng tình nhân.

Anh hững hờ đi vào ngõ khác
Vẫn còn vương vấn chút dư hương
Từ khi em uống ly bùa phép
Bước theo anh dù đã lạc đường...

Phạm Thị Minh-Hung

HẢO, HẢO

Hảo huyền **nằm** mộng thiên thai
Hảo (tốt) **hỏi** có mấy ai lay giùm?
Ý Nga, 26.5.2019

KẼO MÀ, KẼO KẼT

*Ca dao:
“Anh về **trầy đầu, hái cà**
Để em đi chợ, **kẻo mà** lỡ **phiên”**
**

Võng nằm kẻo kệt liên miên
Lấy ai lo chuyện kiếm tiền nuôi con?
Ý Nga, 26.5.2019

MẸO NHỚ CHÍNH TẢ: **trầy** đầu hay **hái** cà:
phải ngồi làm, **không thể nằm** mà được việc.

THUỒN TIỀN, THUỒNG LƯỜNG

Những tên ăn trộm nhà băng (bank)
THUỒN tiền đồng đảng, khoe khoang nhập hàng
Vào tù hối hận, đời tàn
Tuổi xuân **ngắn ngủi**, tiêu tan huy hoàng.
*

THUỒNG LƯỜNG thân thể **dài ngoẵng**
Hại người **dại đẳng**, hung hăng vô cùng!
Ý Nga, 26.5.2019

HUỒN: cấp đồ rồi trao cho đồng đảng

THƯỜNG LUÔNG: giống quái vật hay hại người, dài như con rắn.

CHẢI

CHẢI ĐÀU, CHẢI CHUỐT tóc **buông**
Mẹ già BƯƠN CHẢI, **không nằm** được đâu!

Ý Nga, 21.5.2019

*Mẹo nhớ hỏi ngã: buông thẳng xuống = dẫu hỏi, không nằm như dẫu ngã

*BƯƠN CHẢI: hastily, get busy, be on the move for a living.

EM MƠ (2)

(Trích tuyển tập ĐẸP CHO RỒI.)

*

Đánh cho giặc chạy không còn manh giáp

Đuổi về Tàu! Ta lấy lại Nam Quan!

Tổng theo đàn bọn phản loạn, Việt gian!

Đẹp cộng sản, xóa niềm đau Quốc Nạn!

Ý Nga, 24.5.2019

Bảy Bước Hoa Sen Ngày Phật Đản Sinh

Tháng 5 cuối Xuân đầu Hạ hoa nở khắp vạn nẻo đường tô điểm thêm hương sắc cho những ngày lễ quan trọng ở Mỹ: Ngày của Mẹ (Mother's Day), lễ Chiến sĩ Trận Vong (Memorial Day) và đặc biệt hơn cả là Ngày Lễ Phật Đản được tổ chức rất long trọng tại các chùa trên toàn thế giới để mừng Đức Phật đản sinh ra đời mà theo tài liệu Phật Giáo đây là lễ Phật Đản lần thứ 2643.

Là Phật tử, chúng ta đón mừng ngày Phật ra đời trong sự vui mừng và thành kính cảm ơn Người đã thị hiện giáng trần, khai sáng đạo Từ Bi cứu khổ chúng sinh.

Năm 2007 người viết đã có phúc duyên đến chiêm bái vườn Lâm Tỳ Ni, nơi Đức Phật ra đời ở thành Ca Tỳ La Vệ thuộc Ấn Độ ngày xưa. Ngày nay, Lâm Tỳ Ni nằm dưới chân dãy Himalaya, cách cổ thành Ca-Tỳ-La-Vệ (Kapilavastu) 25 km về hướng Đông. Lâm Tỳ Ni tọa lạc tại quận Rupandehi, khu vực Lumbini thuộc Vương quốc Nepal, nằm cách biên giới Sonauli của Ấn Độ khoảng 36 km. Có đến nơi đây rồi chúng ta mới biết Đức Phật là một nhân vật có thật chứ không phải là một nhân vật đầy huyền thoại.

Năm 1997, UNESCO (Tổ chức Giáo dục, Khoa học và Văn hóa Liên hiệp quốc) chính thức liệt kê Lâm Tỳ Ni trở thành di sản văn hóa thế giới, tiếp tục khai quật, trùng tu và tôn tạo Lâm Tỳ Ni ngày một xinh xắn, tú lệ theo đúng như tên gọi ban đầu của khu thánh địa Phật giáo này.
(Nguồn: Phật Giáo Đại Chúng)

Năm 1999, Liên Hiệp Quốc công nhận ngày Khánh Đản của Đức Thế Tôn trở thành Ngày Lễ Phật Đản Vesak Liên Hiệp Quốc. Năm nay 2011, Phật lịch 2555, Thái Lan là nước chủ trì tổ chức Đại Lễ Vesak.

Khắp nơi đều tung bừng tổ chức đại lễ mừng ngày Phật ra đời. Vợ chồng người viết cùng cô em gái và cậu em trai cũng đã đến chùa Bửu Hưng ở Vancouver, WA để được nghe Thượng Tọa Thích Tâm Hoàn, trụ trì chùa Giác Hoa, Virginia thuyết giảng bài pháp “Ngón Tay Chỉ Đạo” và chứng minh buổi lễ Phật Đản.

Chánh điện Bửu Hưng Tu Viện được trang hoàng đặc biệt với khu vườn Lâm Tỳ Ni thu nhỏ có hoa lá xanh tươi, có 7 đóa hoa sen hồng, có bức tượng Đức Phật sơ sinh đứng trên toà sen với một ngón tay chỉ lên trời, một ngón tay chỉ xuống đất docác tầng ni và Phật tử Chùa Bửu Hưng đã bỏ nhiều công sức để thực hiện.

Một chiếc bánh to tương với hàng chữ "Kính Mừng Phật Đản 2643" được đặt trên một chiếc bàn cuối khu vườn làm tăng thêm hương vị ngọt ngào của buổi lễ mừng Phật Đản Sinh năm nay. Xung quanh bên ngoài chánh điện cũng được trang hoàng với các bức tranh Phật Đản Sinh rất đẹp.

Phật tử lần lượt tới dự lễ ngồi đây cả chánh điện chờ nghe thuyết pháp và làm lễ mừng Phật Đản Sinh

Kính mời quý thân hữu thưởng thức youtube **Gia đình Minh Sương Lam tham dự Lễ Phật Đản năm 2019 tại Bửu Hưng Tu Viện** do người viết thực hiện qua link dưới đây:

<https://youtu.be/J4khR7xiTY>

Mời quý thân hữu cùng tìm hiểu ý nghĩa 7 bước hoa sen nâng chân Đức Phật khi mới sinh ra qua tài liệu được người viết sưu tầm trên internet đem về đây chia sẻ với quý bạn dưới đây nhé:

Bức tranh “Đức Phật đản sinh liền đi 7 bước” – Số 7 tượng trưng cho điều gì?

“... Sự ra đời của một bậc vĩ nhân đôi khi cũng có những yếu tố huyền sử mà ít nhiều là do con người xây dựng nên để tạo sự khác biệt với người thường, đồng thời cũng là để phù hợp với quan niệm của người phương Đông. Cho nên, bên cạnh một Đức Phật lịch sử, chúng ta còn có một Đức Phật truyền thuyết. Kể rằng ngay từ khi ra đời đã có những điều khác thường, trong đó có việc vừa ra đời liền đi 7 bước, 7 đóa sen vàng nâng gót ngọc.

Thái tử được sinh ra từ hông bên phải. Điều này cũng là một thông tin khá dễ hiểu đối với người Ấn vốn xem bên phải là đại diện cho chân lý, lẽ thật. Bằng chứng là họ luôn đặt hình tượng tôn kính

về phía bên phải. Như vậy, bên phải biểu trưng cho sự tốt đẹp thuận chiều; tức là thuận chiều Niết Bàn và nghịch chiều sinh tử.

Thái tử vừa đản sinh liền đi bảy bước trên bảy hoa sen “Bảy đóa sen vàng nâng gót ngọc”, mà không cần người nâng đỡ. Tại sao chỉ là bảy bước mà không phải con số nào khác, điều này có nhiều bản kinh viết, tuy có khác đôi chút, nhưng con số 7 vẫn là thuyết chung. Có rất nhiều người giải thích khác nhau, chúng ta tìm hiểu nghĩa lý thâm sâu qua con số 7 huyền thoại này ẩn chứa những gì.

Bức tranh “Đức Phật đản sinh liền đi 7 bước” – số 7 tượng trưng cho điều gì?

Quá khứ đã có 6 vị Phật hạ thế độ nhân, Ngài Thích Ca là vị thứ 7: Thái tử đi bảy bước là vì Ngài là vị Phật thứ bảy, tiếp nối sáu vị Phật đi trước là Phật Tỳ Bà Thi, Phật Thi Khí, Phật Tỳ Xá Phù, Phật Câu Lưu Tôn, Phật Câu Na Hàm Mâu Ni, Phật Ca Diếp và tới Ngài là Phật Thích Ca Mâu Ni.

Về phương vị, vũ trụ không ngoài con số 7: Theo Kinh Hoa Nghiêm, toàn thể vũ trụ không ngoài con số 7: Trên, dưới, trong, ngoài, phải, trái và chính giữa (trung tâm). Từ vật nhỏ như vi trần đến vật lớn như núi Tu Di, tất cả đều không ngoài con số 7.

Số 7 tượng trưng cho thời gian và không gian của vũ

trụ: Bảy bước tượng trưng cho vũ trụ mà con người có thể nhìn nhận được: Về thời gian, có ba thời (quá khứ – hiện tại – vị lai) và không gian có bốn phương (Đông – Tây – Nam – Bắc).

Bảy bước chỉ cho Thất đại: Địa (đất), thủy (nước), phong (gió), hỏa (lửa), hư không, kiến và thức.

Bảy bước chỉ cho Thất Bồ Đề Phần: (Trạch pháp, tinh tấn, hỷ, khinh an, niệm, định, xả).

Các nốt nhạc cơ bản có 7 nốt: Đồ, Rê, Mi, Fa, Son, La, Si. Số 7 là con số tốt đẹp, con số huyền học Đông phương mà người Ấn rất xem trọng.

Về hình ảnh bảy hoa sen dưới gót chân Ngài được một số vị cho là biểu trưng cho sự thành Phật của bảy hàng đệ tử Phật, gồm: Tỳ-kheo, Tỳ-kheo-ni, Sa-di, Sa-di-ni, Thức-xoa-ma-na, Ưu-bà-tắc và Ưu-bà-di.

Đức Phật hay Bồ tát đều xuất hiện với biểu tượng hoa sen thuần khiết

Hình tượng Phật, Bồ-tát đều đứng trên hoa sen vì hoa sen có tính chất đặc thù mà các loài hoa khác không có:

Mọc ở trong bùn mà không nhiễm bùn, hoa trái kết cùng một lượt, ong bướm không đến hút mật, các thiếu nữ không lấy cài tóc, hoa nở trước bình minh. Hoa sen không những là một loài hoa tinh khiết, mà còn có một số phẩm chất như hương thơm, tinh sạch, nhu nhuyễn mềm mại.

Đó cũng chính là hình ảnh đẹp của Đức Phật, sinh ra trong đời mà không nhiễm đời, sống trong cõi trần mà không bị cõi trần nhiễm trước, là biểu tượng cho tinh thần nhập thế của Phật giáo mà chư Tổ thường nói là “Phật pháp bất ly thế gian giác”, “Cu trần bất nhiễm trần” như hoa sen mọc trong bùn mà vẫn nở hoa thơm.....”

Kỳ Văn tổng hợp

(Nguồn: Trích trong <https://www.dkn.tv/nghe-thuat/>)

Buổi lễ được tiến hành trong không khí trang nghiêm, pháp lạc. Mọi người hoan hỷ ra về sau khi dùng tô mì ngũ sắc nóng hổi ngon lành do ban trai soạn chùa Bửu Hưng khoản đãi. Xin cảm ơn ban trai soạn chùa Bửu Hưng.

Mời xem Video Phật Dẫn của Họa Sĩ Thanh Trí:

<https://www.youtube.com/watch?v=YiFuf5PVE8g>

(Nguồn: Email Bạn chuyên- Cảm ơn họa sĩ Thanh Trí và họa sĩ Tổng Phước Cường)

Xin cảm ơn tháng Năm hoa xinh cỏ đẹp đầy yêu thương vui vẻ nơi đất Mỹ.

Xin cảm ơn tất cả những ai đã làm cho cuộc đời này thêm đẹp thêm vui với tấm lòng bao dung, nhân ái và đặc biệt là người con Phật, lúc nào chúng ta cũng phải ghi nhớ và cảm ơn đấng Từ phụ đã dạy:

“Không có hận thù khi nước mắt cùng mặn. Không có giai cấp khi dòng máu cùng đỏ. Không có tranh chấp giết hại lẫn nhau khi mọi loài đều cần có sự sống và tôn trọng sự sống”.

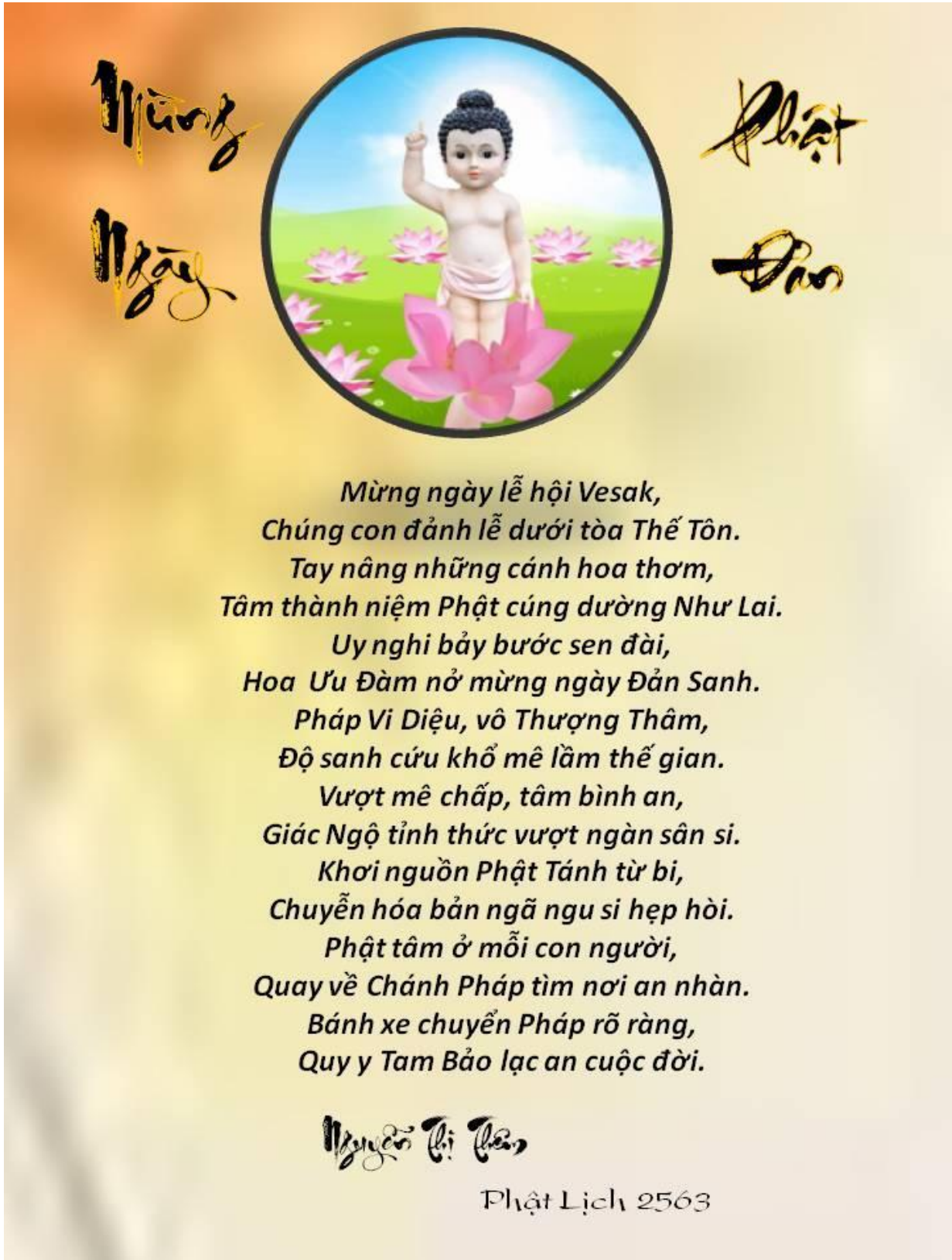

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 465-ORTB 885-52219)

CỬA MỞ, GIẶC TRẦN LAN

(Trích tuyển tập THƠ YẾT HẬU.)

*

Hoàng, Trường Sa của Cha,
Con cháu “bác” đê mắt,
Chú thím không hét la?
Đảng sẽ dâng thêm Đất!

Chất, chít nhậu say sưa,
Quê hương trần giặc “khựa”,
Đảng vẫn tiếp tục lừa,
Cô di... ai giữ Cửa?

“Người lạ”?

Ý Nga, 21.5.2019

ĐÀ LẠT XA RỒI

(Viết cho những cuộc tình chia xa bởi sóng đời
nghiêng ngã.)

*

Đà Lạt chiều buồn mây tím trôi
Cô đơn lặng lẽ nhớ nhung người
Mùa Xuân sao sóng đời nghiêng ngã
Rừng hoa sâu úa tình pha phôi...

Ta lạc nhau rồi em ở đâu
Tìm nhau tìm khắp cả tinh cầu
Hoa tím ngày xưa còn trông ngóng
Em có về xóa nỗi niềm đau?

Đà Lạt tháng 10 mưa vẫn rơi
Đời xưa hiu hắt, bước lẻ loi
Mưa rơi sụt mướt cành hoa tím
Tiếc hoài kỷ niệm... hôn chơi vơi.

Bây giờ em có nhớ ngày xưa
Đà Lạt hoàng hôn thuở hẹn hò
Những chiều dạo bước bên đời tím
... Hoa tím vương buồn bao ý thơ!

Phạm Thị Minh-Hưng

NHẠC HAY

(Trích tuyển tập TÌM VỀ ĐẤT ÁM.)

*

*Khúc nhạc nhẹ tình yêu ai vừa dạo
Nghe ngọt ngào diễm ảo ánh trăng sao,
Điệu xôn xao vang tiếng sáo rì rào
Bao phiến nã vẫy chào ai khờ khạo.*

Á Nghi, 19.5.2019

NĂM BỆNH NHỚ MẸ

(Trích tuyển tập TRẦM TƯ MẶC TƯỞNG.)

*

Bên này lạnh, con thèm một tô cháo
Không làm sao lục nồi cháo tự lo
Những cơn ho theo cơn sốt dày vò
Phúc, phú, thọ? Thương Mẹ già nơi đó.

Bên kia nóng, Mẹ nằm lưng có lở,
Ai xoa người, ai bông ả, tắm lau,
Con, cháu, dâu ai hiểu thảo gọi đầu,
Ai chăm sóc quạt giùm thân bệnh lão?
Ý Nga, 23.5.2019

TRÁCH CHI NÀNG BỎ!

(Trích tuyển tập SẦU TÌNH.)

*

*Nóng tình la hét suốt ngày
Mà tình lạnh lùng, trống trải
Cay chua miệng lưỡi cù nhậy,
Ngọt ngào chẳng bao giờ thấy.
Hèn chi ngậm đắng từ rày!
Á Nghi, 22.5.2019*

EM MƠ

(Trích tuyển tập KHÔNG MƠ THIÊN ĐƯỜNG.)

*

Mặc ai tranh đoạt, lọc lừa
Giật giành, thu vén chẳng chừa thú chi
Càng đấu đá, càng SÂN SI
Càng bày thủ đoạn, càng quỳ lụy THAM.

*

Vàng không muốn, báu chẳng ham
Chỉ xin đơn giản tháng năm an lành
Chồng ngay thẳng, bạn chân thành,
Đàn em trung hậu, đàn anh khiêm nhường.

Mơ thêm chuyện rất bình thường:
Thái hòa, an lạc quê hương, mình về!
Ý Nga, 20.5.2019

SĨ?

(Trích tuyển tập QUỐC HẬN.)

*

Họ gặp nhau nhảy nhót
Vui quá xá là vui

NHỮNG CON HÈM NGÀY XƯA

(Cảm tác “Những Con Hèm Thương Yêu” của Kim Loan.)

Nhà tôi đây, nằm trong con hèm nhỏ,
Qua một cổng chùa vọng tiếng chuông ngân,
Qua vài ngôi mộ xây bằng đá ong,
Từ lâu lắm, chắc từ thời Pháp thuộc.

Căn nhà màu nâu sau bờ tường thấp,
Cây Lan leo bóng mát phủ hiên nhà,
Lan leo qua tường, cánh cổng khép hờ,
Con hèm nhỏ dẫn vào trong khu xóm.

Tôi lớn lên cùng với nhiều con hèm,
Tuổi thơ rong chơi quên cả giờ về,
Có hèm dài đường hun hút quanh co,
Có hèm ngắn queo ra vài hèm khác.

Người bán hàng rong cũng thành quen thuộc,
Họ đi qua từng con hèm rao hàng,
Tiếng rao ban trưa đánh thức oi nồng,
Tiếng rao chiều ế hàng mưa buồn bã.

Hai mùa mưa nắng tôi vô tư quá,
Đâu biết cuộc đời vất vả ngược xuôi,
Ném đủ mùi quà ngon ngọt xóm tôi,
Mỗi hàng quà rong tôi đều mong đợi.

Những hèm nhỏ tôi quen đường biết lối,
Những số nhà dù chìm khuất ngõ sâu,
Chẳng biết ngoài kia phố xá đèn màu,
Có con hèm nào dễ thương như thế?

Trước nhà tôi không trông Lan leo nữa,
Trông cây hoa giấy, hoa đỏ phủ tường,
Những gánh hàng rong kẻ vắng, người còn,
Họ đi về đâu đường đời trăm ngã

Tôi đã biết làm dáng từ dạo đó,
Đôi guốc cao con hèm vũng nước sinh,
Nón che nghiêng e lệ sợ ai nhìn,
Mộng mơ của tôi từ con hèm nhỏ.

Có một lần nghe tiếng ai gọi cửa,
Thấy bóng anh bồi rồi trước cổng rào,
Đứng dưới giàn hoa giấy hỏi thăm nhau,
Con hèm hôm ấy đã thành huyền thoại.

Gĩa từ ngôi nhà tôi đi, đi mãi...
Người với hoa vẫn ở lại phương nào,

Chẳng thấy ai bụi ngùi
Thương cho người khốn khổ.

Toàn những ông bà “sĩ”
Bằng cấp to cách chi
Chẳng ai tầm thường gì
Sao quên Vong Quốc Hận?
Ý Nga, 18.5.2019

SAO LẠI ĐẾN ĐÂY?

(Trích tuyển tập TRÂM TƯ MẶC TƯỜNG.)

*

Giọng ca ma my khác thường
Trong ngày gió bão thể lương chán chường
Người nghe ai ghét, ai thương
Âm thanh u uẩn lạc đường tìm chi?
Ý Nga, 17.5.2019

MONG AI KIA

(Tặng các em sinh viên quốc nội đang chọn con đường
tranh đấu lật đổ bạo quyền.)

Trích tuyển tập TÌNH ANH CHO EM.)

*

Gặp người đem đẹp lần nào
Cũng say đắm đến rạt rào đê mê
Đang thao thao nói hả hê
Tự nhiên lấp bắp vụng về lạ ghê!

Tủi thân xấu xấu trăm bề
Học hành cho lắm, vô nghề độ thân
Muộn màng tuổi, chưa thành NHÂN
“Vác gà voi” mãi, ai gần mà thương?

Nay tranh đấu, một xuống đường
Biểu tình, dày dặn gió sương phố phường
Tim ai mở cửa yêu đương,
Ai đồng chí hướng, lập trường theo anh?

Mong Ai Kia cứ đồng hành
Đừng yên lặng ngó loanh quanh tội tình
Mong Ai Đó, xót dân mình
Theo anh đến lúc hồi sinh Cộng Hòa,
Biên cương hết giặc tràn qua,
Bạn ta không phải lệ nhòa bán hương.

*

Chúng ta phải có can cường
Mới mong dẹp sạch bất lương, độc tài!
Á Nghi, 16.5.2019

Cuộc sống tha hương đôi lúc lòng đau,
Những con hẻm tôi tìm hoài không thấy.
Nguyễn Thị Thanh Dương
(May 14, 2019)

KÍNH!

(Trích tuyển tập TRI ON CHIẾN SĨ VNCH.)

*

Dù Anh hiện đang ở đâu
Chúng tôi vẫn luôn kính quý
Công lao anh đi hàng đầu
Ngàn năm lũy lừng trang sử
Sử hùng giữ Nước, thương dân!
Ý Nga, 15.5.2019

Ngày, tháng...

Tôi ngồi mân mê tấm thiệp.

Tấm thiệp thăm bệnh của cháu ngoại tôi.

Cháu vào thăm ông với một chậu hoa nhỏ và một tấm thiệp.

Chậu hoa nhỏ có hình một quả dưa hấu bị cắt ra một miếng. Những đóa hoa vàng, hoa trắng, lá xanh nhã nhặn.

Cài trên đó là một tấm thiệp. Tôi mở ra xem và ngồi một lúc suy nghĩ về những gì cháu viết.

Cũng là lời chúc sức khỏe và mau lành bệnh, cháu còn gợi lên ý chí của một người lính: "*Be strong, soldier ông ngoại.*"

Như vậy dưới con mắt của cháu tôi. Hình ảnh người lính của ông là niềm hãnh diện của cháu. Cháu tin tưởng ông ngoại sẽ mạnh mẽ hơn, mau bình phục hơn vì... ông là một người lính.

"Người lính." Phải rồi đó là một người lính VNCH của một thời trên chiến trường ác liệt. Bây giờ người lính đang nằm đây, nằm để nghe những biến đổi trên cơ thể. Để nghe sự đau đớn và mệt mỏi của bản thân.

Người lính nằm đó với oxygen gắn ở mũi, máy chạy ù ù. Thân thể gắn dây nhợ của máy đo tim, vô nước biển, vô thức ăn và máy hút đờm để sẵn kế bên. Người lính bây giờ không còn ăn bằng miệng. Thức ăn, thuốc men đưa thẳng vào bao tử, ghi rõ lượng ml chất lỏng đưa vào mỗi tiếng đồng hồ. Miệng chỉ để nói, để ho và để thở những hơi yếu đuối.

Sao mà số phận nghiệt ngã vậy không biết. Ngày xưa tù tội không có gì ăn, đói khát triền miên. Bây giờ thì có thức ăn cũng không ăn được. Không ăn, không uống và cũng không nói ra lời.

Tôi nghe cay xè nơi mắt, tôi cảm thấy mình thật sự thất bại khi không thể đảm đương nhiệm vụ của mình. Một người vợ sẵn sàng cho chồng đến nơi đến chốn. Tôi bó tay buông xuôi theo thực tế. Oan nghiệt như ngày xưa người lính nằm đây đã buông súng đầu hàng. Tôi đau đớn nhìn chồng nằm đó tội nghiệp. Miệng nói không thành lời. Tất cả như một nhát dao chém vào trái tim tôi đau nhói.

Tôi đã thua cuộc. Mọi thứ như một vòng tròn định mệnh mà bàn tay nhỏ bé của con người không thể bẻ thẳng lại được.

Ngày, tháng....

Hôm nay cuối tuần, hai đứa cháu ngoại theo mẹ và bà vào thăm ông ngoại.

Tội nghiệp con gái tôi. Máy tháng nay vất vả, mất ăn mất ngủ vì căn bệnh của ba. Đứa con gái đầu lòng tôi sinh ra không đúng thời điểm. Tôi có mang cháu vào thời gian nghỉ Tết lúc lên tiền đồn thăm chồng. Đồn lính hiu hắt nằm trên một ngọn đồi cao thuộc xã Quế Sơn - Đà Nẵng, nhìn quanh chập chùng bốn bề rừng núi. Những vọng gác về đêm lẻ loi đáng sợ. Phòng chỉ huy là một hầm đào dưới lòng đất. Nấp hầm là những tấm tôn Mỹ hình vòng cung chắc chắn (Tôi không nhớ thời đó gọi là gì). Bên trên là những bao cát được xếp chất chồng lên nhau. Căn hầm ngồn ngang súng ống, đạn dược và máy truyền tin. Muốn xuống làng phải đi bộ vòng vo dốc đồi nguy hiểm.

15 ngày trên núi, tôi về lại nhiệm sở và biết mình mang thai. Đó là thời điểm nóng bỏng nhất của chiến tranh. Theo lệnh mẹ chồng tôi phải chuyển ra Đà Nẵng để gia đình được sống gần nhau. Đêm từng đêm tôi mang bụng bầu chui hầm tránh pháo kích vào căn cứ không quân tại Phước Tường. Con tôi sinh ra trong thời điểm mọi người tìm cách tản cư vào Sài Gòn lánh nạn. Con tôi chưa được 3 tháng tuổi Đà Nẵng mất. Theo lệnh mẹ chồng, cả gia đình đùm tùm nhau về quê nhà Quảng Trị. 5 tháng tuổi, chồng tôi đi tù Cộng Sản. Tôi vào hợp tác xã Nông Nghiệp. Mỗi ngày con tôi phải uống nước cháo thể sữa. Mỗi lần mẹ đi cấy đi cắt được ăn bữa lỡ hợp tác. Chén cháo ắp mẹ ăn, cục đường chén bằng ngón tay, mẹ đem về cho con làm quà.

Con tôi lớn lên eo uột ăn độn bo bo để sống, lý lịch "Con Nguyễn Quân, Nguyễn Quyên" làm hành trang vào đời... Người lính già trở về bó tay nhìn xã hội thay đổi. Nhìn để uất ức vì mình đã kiệt quệ hoàn toàn về thân xác sau bao nhiêu năm sống đói khát nhục nhằn. Tâm hồn đầy những ám ảnh tù tội và những quá khứ thương đau.

Bây giờ khi các em trai đã tung cánh bay vào vùng trời mơ ước. Chúng đi lính xa nhà, cha mẹ già cần được săn sóc. Con gái tôi đã đem chúng tôi về phụng dưỡng. Người lính ngày nào không che chở được gì cho con khi còn bé, bây giờ lại là một gánh nặng cho con khi sức khỏe đã cạn kiệt. Con tôi đã hết sức mình làm tròn chữ hiếu.

Tội nghiệp con gái của tôi

.....

Tôi đẩy con trên chiếc xe lăn vì chân cháu bị bó bột do một tai nạn. Đi qua hành lang dài và rộng để bước vào phòng bệnh. Gài xe vào một góc phòng. Con gái tôi lò cò nhảy từng bước lại bên giường của ba.

- Hi ba! Hôm nay ba thấy thế nào?

Chồng tôi mở miệng nói gì đó mà tôi nghe không rõ. Tôi lấy khăn giặt sạch để lau mặt, lau tay và massage chân cho anh.

Hai cháu đến thăm ông ngoại. Chúng bước lại gần và tìm bàn tay ông để nắm:

- Ông ngoại có nhớ con không? Con nhớ ông ngoại nhiều.

Chồng tôi cười ánh mắt thật vui. Hai đứa cháu ngoại ở chung nhà luôn quấn quít bên ông. Ngày xưa chúng còn bé, ông ẵm bồng tung tiu. Bây giờ chúng đã lớn chúng săn sóc lại cho ông. Mỗi khi ông cần đứng lên, hai đứa hai bên nâng ông đứng dậy. Khi ông cần lấy một vật gì đó là chúng vội vàng làm liền cho ông. Khi nước miếng ông nhiều rờn rờn. Chúng lấy khăn lau cho ông rồi gọi bà ngoại. Chúng thường dùng bong bóng để chơi với ông. Thật nhẹ, thật gần cho ông chụp. Chúng muốn tập cho tay ông hoạt động. Chúng muốn ông vui.

Nhà chỉ có hai đứa cháu ngoại, vậy mà tên chúng là gì ông cũng không nhớ được. Ông lại nhớ tên của những đứa cháu ở tận ngoài quê mà cả chục năm hơn ông không một lần gặp mặt.

- Chị em con hát cho ông ngoại nghe nhen.

Đứng bên giường ông ngoại, hai chị em đứng song song cùng cất tiếng hát. Tiếng hát của cháu dịu dàng đưa ông vào giấc ngủ. Mắt ông lim dim. Không biết ông có vui không, có hiểu không nhưng ít nhất ông đã ngủ.

Giấc ngủ dịu dàng có tiếng hát của những đứa cháu thương yêu.

Mấy mẹ con, bà cháu rón rén khép cửa phòng ra về.

Ngày tháng....

Hôm nay con gái lớn dẫn con vào thăm ba. Xe chỉ chở được 3 đứa cháu và bà ngoại. Con đường dường như dài ra vì sự nôn nóng của mọi người. Con tôi vừa lái xe vừa nói với tất cả ngậm ngùi:

-Tội nghiệp ba. Đi thăm mà không mang gì cho ba ăn được hết.

Chồng tôi nằm đó, mắt mở to nhìn lên trần nhà. Đôi mắt không biểu lộ điều gì đang nghĩ trong đầu. Nhưng khi nghe tiếng con gái và cháu vào thăm, đôi mắt sinh động hẳn ra. Ông đảo tròn mắt và tìm hình bóng chúng.

Con gái cúi xuống, nắm lấy tay ba:

- Hi! Ông ngoại. Biết ai tới thăm không?

Môi ông mấp má, nói không rõ lời. Nhưng đôi mắt vui mừng chứng tỏ ông đã biết người nào đang ở trước mặt.

Đây là đứa con gái do chồng tôi đem về và đưa lên đồn trú đóng những ngày binh lửa của mùa hè 72. Năm đó con tôi còn nhỏ xíu. Đứa con gái bụ bẫm, trắng trẻo xinh như con búp bê. Hai cha con ăn toàn đồ hộp của lính, đến nỗi khi tôi mang về nhà, cháu không hề biết ăn thức ăn VN. Khi nào cha đi hành quân. Máy bay bốc đi thì cháu ở lại tiền đồn với những người lính còn lại. Ba về, cháu ôm lấy chân ông mừng rỡ. Chiều chiều hai cha con đi xuống chân núi. Những cô nàng bán quán mặc sức lá loi nói cười. Cháu được may đồ mới, được nhiều quà bánh. Nhất là được ba cõng trên lưng mỗi khi xuống và lên dốc đi về..

Chồng tôi chụp hình con gái đứng trên chiếc xe Jeep và gửi về cho tôi:

- Con gái mình nè em. Hè này em ra thăm và mang con về nha. Hai mẹ con sẽ đi dạy chung. Đồ thẳng nào dám lếng phếng chọc ghẹo vợ của anh.

Tôi đem con về và làm khai sinh cho nó. Ngày sinh được lấy cho con là ngày cưới của vợ chồng tôi. Đứa con gái thật dễ thương cho tôi được làm mẹ và quên đi nỗi nhớ nhưng người lính xa nhà.

Tôi giới thiệu với đồng nghiệp: "Đây là con gái của tôi." Họ cười lớn hiểu ý và ôm lấy cháu: "Hèn chi hai má con giống nhau ghê." Con tôi cười sung sướng nói giọng Đà Nẵng: "Reng mà không giống, hura mẹ con rọt mùa".

Bây giờ con gái là một phụ nữ trung niên, đã gần bước qua tuổi 50. Ông nhìn con để thấy thời gian qua nhanh. Mình đã đi gần cuối đoạn đường đời. Tôi ngắm hai cha con nói chuyện, những hình ảnh xưa hiện về như một khúc phim. Tạ ơn Trời đất đã cho tôi một gia đình hạnh phúc. Nhưng suy cho cùng có gì trong cuộc đời này là vĩnh cửu đâu.

Ba đứa cháu vào chào ông. Nắm lấy tay ông mân mê. Những giọt nước mắt long lanh trong mắt cháu. Bàn tay ông xương xẩu, xanh xao, gầy nhom được bàn tay ấm áp của cháu vuốt ve. Tôi hỏi:

- Ông có biết đứa này tên gì không?"

Ông không trả lời, cũng không lắc đầu. Ông đã quên rồi, hay ông đang lục trong ký ức mình tên của những đứa cháu mà ông rất mực yêu thương. Các cháu cười và nói tên từng đứa với ông. Nụ cười của cháu làm gian phòng như ấm ra và có thêm sinh khí.

Con gái ngồi hỏi thăm, nói chuyện và chọc ông cười. Chỉ có nó mới dám nói những câu chọc phá để ông mắng mỏ hay cười phì. Nhưng nụ cười của ông bây giờ không tươi tắn như xưa. Ông không còn hơi sức đâu để chửi hay tranh cãi. Ông chỉ cười, nụ cười yêu thương và chấp nhận.

Mấy tiếng đồng hồ thăm viếng, ông cũng mệt và đôi mắt dường như muốn nhắm lại nghỉ ngơi. Tôi đáp chần cho chồng kín hơn. Bấm máy cho đầu ông nâng lên một chút và nháy mắt nói các cháu thưa ông ngoại rồi về.

Ra tới cửa phòng cháu tôi hỏi mẹ:

- Mom! Tại sao ông ngoại bệnh vậy mà mẹ không khóc. Sao mẹ lại chọc ông ngoại? Con tôi trả lời, giọng như chìm trong nước mắt:

- Mẹ không khóc tại vì mẹ sợ ông ngoại sẽ buồn thêm. Mẹ thương ông ngoại nhiều nhưng mẹ không thể làm gì khác hơn được, ngoài việc chọc cho ông vui.

Tôi ra xe. Mang theo hình ảnh người chồng đang nằm trên giường cô độc. Dây nhợ xung quanh và giấc ngủ chập chờn. Cây cầu bệnh đau nguy hiểm này ai cũng phải một hoặc nhiều lần bước qua. Tôi nhắm mắt lại và cầu nguyện lâm râm.

Ngày, tháng....

Hôm nay cuối tuần con trai được nghỉ. Cả gia đình về thăm ba.

À! Đây cũng là người lính. Người lính của quân đội Hoa Kỳ. Người lính trẻ đi thăm người lính già.

Tàu của cháu vẫn còn trong thời gian trùng tu nên cháu được làm việc trên bờ. Thăng Út nhà tôi mê làm lính thủy. Nó thích lên đênh sông nước, biển khơi. Tôi đã từng mớm mồi đợi chồng, nên rất thương con dâu hiu quạnh khi tàu chiến ra khơi. Nhưng tình yêu đã vượt qua tất cả và cháu nội tôi đã hơn một tuổi.

- Hi Ba! Ba hôm nay có khỏe không?

Chồng tôi mở mắt ra và bắt gặp nụ cười của cháu nội.

- Ông Nội, ông Nội. Grandpa

Ông đưa bàn tay ra. Cháu tôi nắm lấy lắc mạnh và kéo ông đi.

- Down! Go down ông Nội.

Tôi vội gỡ tay cháu ra và thay ông nội dẫn cháu đi chơi cho con tôi nói chuyện với ba. Tôi không biết hai cha con sẽ nói gì. Nhưng tôi biết ông vui lắm. Thăng Út là món quà ơn trên đã tặng cho chúng tôi khi ông đi tù Cộng Sản về và khi tôi đã không còn trẻ. Sinh cháu dễ dàng, nuôi cháu dễ dàng. Cháu lớn lên bụ bẫm dễ thương dù kham khổ, đói nghèo. Đi đâu chồng tôi cũng mang cháu theo. Cháu lúc nào cũng vui vẻ và làm mọi người vui lây. Cháu đi truyền sự hào phóng của cha. Mỗi tháng cháu đều đi hiến máu.

- "Con máu O. Tặng cho người ta làm phước. Ăn hai ngày là máu con đầy lại. Má đừng lo".

Tôi cười. Lo gì đâu. Máu là của nó. Biết nghĩ những điều tốt như vậy thì tôi mừng chứ sao lại phải lo. Nhưng khi nó quyết định đăng vào lính thì tôi lo thật. Nhưng biết làm sao vì nó đã trưởng thành.

Khi hai bà cháu bước vào phòng bệnh thì chồng tôi cũng đã lim dim ngủ. Cháu chồm người tìm bàn tay ông. Bàn tay nhỏ xíu nắm lấy bàn tay xanh xao ông nội. Ông mở mắt ra mỉm cười và gọi tên cháu. Lần này ông đã nhớ và gọi rõ ràng. Chắc là ông vui lắm. Con trai bé cháu lại gần cho ông nhìn và để cháu líu lo với ông. Hai mắt ông bắt đầu riu lại. Tôi nói:

- Chắc ba buồn ngủ rồi. Thôi chào ba rồi về đi. Đường còn xa lắm. Cháu sẽ mệt.

Tiền con ra xe, tôi quay lại nhìn chồng đang lơ mơ trong giấc ngủ. Hôm nay thêm một ngày ông vui. Trong giấc ngủ ông thấy gì? Chắc sẽ có hình ảnh thằng Út đang chân sáo chạy theo ông. Hay hình ảnh nó ra trường áo mũ chỉnh tề, nụ cười rạng rỡ. Mà chắc là không? Ông sẽ thấy lại mình trong bộ đồ sĩ quan VNCH bên cạnh hai thằng con trai: Một thằng không quân, một thằng hải quân của quân đội Hoa Kỳ. Ông sẽ cười thật tươi, thật vui, thật hạnh phúc.

Ngày, tháng...

Tôi ôm cháu ngoại vào lòng. Tiếng khóc của nó vang lên trong phòng. Nó khóc tức tưởi, nước mắt ràn rụa. Rồi con chị nó cũng khóc. Mẹ nó bảo:

- Nín đi! Nín đi. Gì mà khóc dữ vậy. Ông ngoại không sao mà!

Đây là lần đầu tiên hai đứa cháu này vào thăm ông. Nhìn thấy dáng ông nằm và dây gắn Oxy ở mũi. Máy vô nước biển trên tay, cháu sợ ông không qua khỏi. Cháu khóc sợ mất ông.

Ông nhắm nghiền hai mắt và thở mệt nhọc. Ông không cười vì hôm nay ông mệt nhiều. Hôm qua ông mới bị chuyển đi cấp cứu một lần nữa. BS bảo rất kịp thời nếu không ông cũng khó qua. Tôi đã trực bên ông trong bệnh viện đến gần 2 giờ sáng. Giờ đây đầu tôi cũng còn bèn bèn vì quá mệt.

Người bệnh là vậy. Chiều qua hai mẹ con tôi tới thăm ông còn khỏe. Y tá đang chuyển thức ăn cho ông. Ngồi mây tiếng đồng hồ. Hai mẹ con ra về để còn đón cháu thi đấu Volleyball ở trường. Tới nhà, ăn cơm xong vừa bước vào phòng tắm thì y tá gọi bảo đã đưa ông đi cấp cứu.

Trên đường đi tới bệnh viện, hai mẹ con quá lo không biết ông bây giờ thế nào. May quá cấp cứu kịp thời nên bây giờ ông vẫn còn nằm đây.

Hai đứa cháu theo mẹ ra về mà nước mắt vẫn còn ràn rụa. Tội nghiệp cháu tôi. Hình ảnh của ông ngoại chắc sẽ theo cháu tôi vào giấc ngủ. Và cũng có thể là những kỷ niệm sau này.

Mong mọi việc bình an. Mong chồng tôi chóng hồi phục sức khỏe.

Ngày, tháng...

Có tiếng phone reo. Thì ra hôm nay cuối tuần thằng con gọi để được thăm ba. Tôi đưa phone trước mặt chồng, để hình ảnh hiện lên màn ảnh.

Cả gia đình con trai đang ngồi trước iphone và nói chuyện. Tôi hỏi:

- Ông nhìn ra ai không?

Thật lâu ông mới nói được tên thằng con. Còn dâu và cháu nội thì ông chịu thua không nhớ chúng tên gì. Ông cố nói và cố nhường mắt để nhìn, mà dường như hình ảnh ông nhận không rõ ràng nên ông lại hướng tâm nhìn qua chỗ khác.

Tội nghiệp con tôi nhìn ba muốn khóc. Trong lần về phép cách đây hơn tháng, chính cháu đã quyết định, phải đem ba đi giải phẫu gắn ống đưa trực tiếp thức ăn vào bao tử. Biết rằng làm như vậy thì ông sẽ buồn vì nghĩ rằng mình vô dụng. Nhưng nếu càng nản nã, thì sức khỏe càng cạn kiệt.

Mấy đứa cháu nội nhìn ông nội hỏi những câu thật ngây thơ. Thật sự chúng chúng sinh ra và lớn lên theo những nơi con tôi công tác. Đòi lính xa nhà, lại công tác nước ngoài, mỗi lần về phép một tuần sự gần gũi không là bao. Chúng chỉ biết mặt ông, bà. Còn sự thân mật quyến luyến thì rất giới hạn. Chúng nhìn ông nội nhưng thương yêu và cảm xúc thì chưa rõ ràng vì chúng còn quá nhỏ. Cảm giác mất mát chưa thành hình trong đầu óc chúng.

Cứ mỗi tuần vào chiều thứ sáu là tôi lại Face Time để con được nói chuyện và thăm viếng ba qua màn ảnh. Múi giờ Mỹ và Nhật khác biệt nên chỉ khoảng thời gian này cháu mới có ở nhà để trực tiếp thấy mặt ba.

Mỗi ngày tôi vào thăm chồng một hoặc hai lần, để được nói chuyện với anh, để nhìn anh và thấy mình bất lực. Anh như một thân cây đã hết nhựa sống và thả trôi số mạng của mình cho định mệnh. Mắt anh mở to nhìn vào khoảng không. Ở nơi trần nhà, trên vách có gì cho anh nhìn. Hay anh đang nhìn vào tâm thức của mình. Nhìn vào những hình ảnh mờ lung mà không có sự hiện diện của tôi.

Tôi nói nhỏ vào tai anh. Vừa đủ nghe và cũng thử xem anh có nhận ra tôi không?

- Ông mệt lắm phải không? Hãy nhắm mắt một chút đi cho đỡ mỏi.

Vẫn không có chút gì chuyển biến. Tôi lấy tay vuốt nhẹ đôi mắt chồng và nói thầm thì:

- Ngủ một chút đi ông!

Dưới bàn tay tôi, đôi mắt ông khép nhẹ rồi lại mở to như cũ. Miệng há hốc, lại ho, lại sặc nước miếng. Tôi bầm máy và đưa cái ống vào miệng để hút đờm ra. Những chất dơ theo ống trôi vào cái bình to đặt ở một góc bàn đặt cạnh giường.

Người lính ngày nào đã bị đồng Minh bỏ rơi trong cuộc chiến. Khi hốt hoảng nhận lệnh buông súng. Anh đã lặn lội dẫn toán lính cuối cùng chạy về nhà. Trong đôi mắt anh sự trốn chạy nhục nhã còn đau đớn hơn là liều chết chiến đấu. Bao nhiêu năm sống tù đầy, trở về gia đình anh mang theo mình sự cô đơn và bị phản bội. Bây giờ anh nằm đây, thêm một lần chiến đấu quyết liệt cho sự sống, còn. Anh chắc cũng hoang mang và lo sợ nhiều lắm. Trận chiến sinh tử này chúng tôi không thể để anh chiến đấu một mình. Chúng tôi: cả gia đình mẹ, con, bà cháu, anh em cùng anh song hành. Chúng tôi không thể gánh vác sự đau đớn của anh. Nhưng chúng tôi sẽ ở bên cạnh anh để làm động lực giúp anh vượt qua.

Hãy gắng lên ông xã. Mọi việc rồi sẽ qua. Như cháu mình đã viết "Người lính" không dễ dàng bị khuất phục."

Hãy yên lòng điều trị. Gia đình sẽ ở bên ông xã. Yêu thương, quan tâm và săn sóc.

Gắng lên, cả gia đình yêu ông nhiều lắm.

Nguyễn Thị Thêm

Đễ và Khó Trong Việc Tu Học

Mùa Xuân đã về ở thành phố Portland thân yêu của tôi với hoa đào, hoa vàng nở rộ khắp mọi nơi. Tôi yêu thành phố Portland của tôi nhiều lắm, bạn ạ!

Tôi yêu màu xám nhẹ buồn của sương lam mờ đỉnh núi, màu vàng lãng mạn của những hàng cây khi mùa thu đến màu trắng trinh nguyên của tuyết trắng mùa đông trên đỉnh núi Mount Hood, màu xanh tươi mát của những rừng thông thẳng tắp ngút ngàn, màu hồng rực rỡ của những đóa hồng ở các vườn hồng Portland, màu xanh hy vọng của đại dương bát ngát dọc theo quốc lộ 101 và yêu nhất là nụ cười hồn nhiên ngây thơ của những trẻ thơ bé nhỏ tuổi học trò.

Tôi yêu trẻ thơ, đó là một sự thật vì trẻ thơ ngây thơ vô tội, không biết tính chuyện “ân oán giang hồ”. Ai thương yêu chúng nhiều, thì chúng thương yêu lại nhiều, thật tình. Ai thương yêu chúng ít thì chúng thương yêu lại ít. Thế thôi. Thật bình thường! Thật giản dị!

Tôi thương các cụ cao niên vì họ tuổi già sức yếu, sống cô đơn buồn tẻ. Họ sống trong một thế giới riêng biệt của họ, dù họ đang sống trong viện dưỡng lão hay đang sống trong gia đình với con cháu. Họ hoài niệm về những kỷ niệm của quá khứ đã qua. Họ lo lắng cho một ngày mai phải rời bỏ trần thế trong cô đơn tuyệt vọng. Tôi nghiệp thay!

Cho nên tôi cố gắng đem lại cho những người bạn trẻ, bạn già của tôi những niềm vui nho nhỏ trong ngày trong phạm vi khả năng của tôi có thể làm được và đó cũng chính là niềm vui của tôi trong hiện tại.

Niềm vui của người viết khi phụ trách mục Một Cõi Thiên Nhân này là được chia sẻ tâm tình với quý độc giả ORTB, nhất là đem lại một niềm vui nho nhỏ đến với các vị cao niên khi cầm tờ báo trên tay đọc những tài liệu mà người viết sưu tầm được trên internet vì không phải ai cũng có thể sử dụng máy điện toán (computer) được cả. Già rồi làm phiền con cháu chỉ dạy cách dùng điện toán nhiều cụ không muốn. Nếu có máy điện toán, các cụ chỉ cần biết viết email (điện thư) hỏi thăm tin tức con cháu, bạn bè và gửi hình ảnh cho nhau xem là được rồi, chứ các cụ đâu dám lạng quạng đi sưu tầm ở các “websites” khác, rủi gặp các ông “virus” chui vào máy thì lại khổ tâm thân già. Thôi thì các cụ ông cụ bà ra chợ lấy báo miễn phí về đọc cho an tâm và dễ dàng hơn.

Thú thật, nhiều khi phải thức khuya đến 2-3 giờ sáng để sưu tầm tài liệu và viết bài cho mục MCTN hằng tuần này, người viết cũng thấy mệt lắm đấy chứ! Nhưng khi nhận được những lời khích lệ và nụ cười cảm mến mà quý độc giả dành cho người viết, tôi lại tiếp tục viết tiếp cho đến nay đã được 464 bài viết rồi. Tôi cũng tìm thấy được niềm vui trong ngày cho mình khi thấy tâm ý của mình đã được nhiều người cảm thông. Xin cảm ơn quý độc giả đã hết lòng thương mến người viết và đã giúp cho tôi làm được việc tốt. Như vậy chúng ta cùng cộng hưởng niềm vui thiện lành này nhé! Mừng thay!

Gần đây, người viết nhận được một tài liệu hay của Thầy Thích Tánh Tuệ. Người viết xin phép được chia sẻ đến quý bạn nhé. Kính cảm niệm công đức Thầy Thích Tánh Tuệ.

Người Biết Sống Tùy Duyên

Tùy duyên là hoan hỷ chấp nhận những gì xảy ra trong hiện tại, ngưng đối kháng và bình thản chờ đợi nhân duyên thích hợp hội tụ. Nhiều khi chính thái độ ngưng đối kháng và bình thản chờ đợi ấy lại là nhân duyên quan trọng để kết nối với những nhân duyên tốt đẹp khác.

Ta đừng quên khi một việc được thành tựu thì phải hội tụ hàng triệu nhân duyên, nếu chỉ thiếu một duyên thì nó cũng có thể không tựu thành. Nếu ta có hiểu biết sâu sắc hay từng trải nghiệm thì trong vài trường hợp ta có thể đoán biết được mình nên làm gì và không nên làm gì để cho nhân duyên tốt hội tụ đầy đủ trở lại và nhân duyên xấu sớm tan biến đi.

Ta thường gọi nhân duyên tốt là thuận duyên, và nhân duyên xấu là nghịch duyên, tức là những điều kiện có lợi và bất lợi cho ta. Có những duyên thuận với ta, nhưng nghịch với kẻ khác và ngược lại. Đó chỉ là nói trong phạm vi con người, trong khi nhân duyên luôn xảy ra với vạn vật trong khắp vũ trụ. Bản chất của nhân duyên thì không có thuận nghịch, tốt xấu. Nó chỉ hội tụ hay tan rã theo sự thích ứng giữa các tần số năng lượng phát từ mọi cá thể mà thôi. Ấy vậy mà thói quen của hầu hết chúng ta khi đón nhận thuận duyên thì luôn cảm thấy sung sướng và rất muốn duy trì mãi nhân duyên ấy, còn khi gặp phải nghịch duyên thì luôn cảm thấy khó chịu và tìm cách tránh né hay loại trừ.

Nhưng chưa hẳn thuận duyên sẽ đem lại giá trị hạnh phúc hay nghịch duyên sẽ mang tới khổ đau, bởi có khi nghịch duyên đưa tới sự trưởng thành, còn thuận duyên sẽ khiến ta yếu đuối. Và nhiều khi thuận duyên ban đầu nhưng lại biến thành nghịch duyên sau này, có khi nghịch duyên bây giờ nhưng lại biến thành thuận duyên trong tương lai. Tất cả đều tùy thuộc vào bản lĩnh và thái độ sống của ta.

Do đó, ta không cần phải khẩn trương thay đổi những nhân duyên mà mình không hài lòng, hay cố gắng tìm kiếm những nhân duyên mà mình mong đợi. Khi tâm ta đã vững chãi đủ để tạo ra những nhân duyên an lành thì những nhân duyên tương ứng sẽ tự động kết nối. Mà sự thật khi tìm được sức sống từ nơi chính mình rồi thì ta sẽ không còn coi là quan trọng những giá trị bên ngoài nữa. Nhân duyên nào cũng được cả, thông dong tự tại. Đức Đạt-lai Lạt-ma có dạy: "Hãy nhớ rằng khi không đạt được những gì bạn muốn, đôi lúc, lại là sự may mắn tuyệt vời."

- Gặp gỡ trên đời một chữ Duyên
Trân trọng ben nhau phút hiện tiền
Người đến ân cần cho hết dạ
Người về, thôi vương bận niềm riêng..

Như Nhiên

Namo Buddhaya

Cuộc đời đầy những đau thương nên chúng ta vẫn thường chúc nhau và cầu nguyện được sống bình an trong đời sống. Nhưng thế nào là bình an? Có người đã quan niệm như sau:

Bình an

“Bình an không có nghĩa là được ở chỗ tĩnh lặng, không phiền toái, khỏi nhọc nhằn. Bình an là ở ngay trong chốn náo loạn, nhiều phiền, đầy gánh nặng, mà cảm nhận được rằng lòng mình vẫn êm tịnh làm sao.”

Vô Danh

Lại có một câu chuyện kể như sau:

Bức tranh bình an

Trong triều của một vua nọ có hai họa sĩ rất tài ba nhưng luôn ganh ghét đố kỵ nhau.

Một hôm nhà vua phán: “Ta muốn phán quyết một lần dứt khoát ai trong hai người là người giỏi nhất. Vậy hai người hãy vẽ mỗi người một bức tranh theo cùng một đề tài, đó là bình an”.

Hai họa sĩ đồng ý. Một tuần sau họ trở lại, mỗi người mang theo bức vẽ của mình. Bức họa của người thứ nhất vẽ một khung cảnh thơ mộng: những ngọn đồi nhấp nhô bao

quanh một cái hồ rộng với mặt nước phẳng lì không một gợn sóng. Toàn cảnh gợi lên một cảm giác thanh thản, thoải mái. Sau khi xem xong, nhà vua nói: “Bức họa này rất đẹp, nhưng trẫm chưa hài lòng”.

Bức họa của người thứ hai vẽ một thác nước. Hình ảnh rất sinh động đến nỗi nhìn nó người ta như nghe được tiếng nước đổ âm âm xuống vực thẳm. Nhà vua nói: “Đây đâu phải là một cảnh bình an”.

Họa sĩ thứ hai bình tĩnh đáp: “Xin bệ hạ nhìn kỹ hơn một chút nữa xem”.

Nhà vua nhìn kỹ và khám phá một chi tiết mà ông chưa chú ý: trong một nhánh cây nép mình sau dòng thác lũ, có một tổ chim. Trong tổ, chim mẹ đang ấp trứng, đôi mắt nửa nhắm nửa mở. Chim mẹ đang bình thản chờ các con mình nở ra.

Nhà vua nói: “Ta rất thích bức tranh này. Nó đã chuyển tải được một ý tưởng độc đáo về bình an, đó là vẫn có thể sống bình an ngay giữa những xáo trộn của cuộc đời”. Và nhà vua đã trao giải nhất cho tác giả bức họa này. (Nguồn: Suru tầm trên internet)

Bạn có đồng ý với nhà vua và nhà họa sĩ thứ hai không?

Riêng người viết hoàn toàn đồng ý với người họa sĩ này vì ông đã có cái tâm tĩnh lặng và biết hưởng thụ phút giây an bình trong hiện tại, mặc cho tình huống xáo động bên ngoài.

Xin mời xem youtube Bức Tranh Bình Yên dưới đây:

Bức tranh bình yên - YouTube

<https://www.youtube.com/watch?v=7VivZdVysis>

(upload by Giáo Xứ Đa Minh -Ba Chuông)

Nói vậy chứ học Đạo để cái Tâm của mình tĩnh lặng và làm được những chuyện thiện lành không phải là chuyện dễ đâu nha bạn vì cái tâm của mình cũng lao xao, lăng xăng lắm đấy vì nhà Phật thường lưu ý “Tâm viên ý mã” là thế!

Chúng ta phải học Đạo và hành Đạo như thế nào mới được giống như Bạch Cư sĩ đã đi hỏi Thiền sư Ô Sào dưới đây:

Dễ và Khó

Bạch cư sĩ đi hỏi Thiền với Thiền Sư Ô Sào:

Trong một ngày phải tu hành như thế nào để khế hợp với Đạo?

Ô Sào đáp:

“Không làm tất cả điều ác
Hãy làm hết thảy điều lành
Giữ tâm trí thanh tịnh
Ấy lời Chư Phật dạy”

Bạch cư sĩ nói:

Tưởng gì chứ điều này đưa trẻ lên ba cũng biết.

Ô Sào thiền sư đáp

Tuy đưa trẻ lên ba có thể biết. Song ông già tám mươi tuổi chưa chắc gì đã làm được.

Lời bình: Đạo quý ở chỗ thể nghiệm và thể hiện. Giữa tri và hành là một khoảng cách rất xa đòi hỏi hành giả phải nỗ lực vượt qua để tri hành hợp nhất.

(Nguồn: Trích trong Thiên Là Gì" - Biên Soạn Giác Nguyên)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 464-ORTB 884-51519)

Mở Cửa Tháng Năm

Hôm nay đã bước qua tháng năm. Những ngày tháng Tư Đen vẫn còn trong tâm tưởng những người Việt xa xứ. Tại sao lại buồn khi xem trên Youtube người dân Sài Gòn đổ nhau ra đường đông như kiến để xem bắn pháo bông. Bên Bạch Đằng rừng người chen chân và ngồi ăn uống tung bừng vui vẻ lắm. Không biết họ vui vì được nghỉ liên tiếp mấy ngày lễ lớn hay họ hài lòng vì sự ưu việt của chế độ. Cùng một ngày kỷ niệm, nhưng giữa hai bờ đại dương ý nghĩa khác nhau. Cũng cờ xí và biểu ngữ nhưng nội dung đối nghịch. Sự khác biệt rõ ràng hai giới tuyến kẻ thua và người thắng.

Bốn mươi bốn năm rồi chẳng có gì thay đổi trong lòng người thẳng trận. Vẫn tự hào là đã đánh Mỹ dùm cho Liên Xô và Tàu Cộng, đuổi khúc ruột ngàn dặm ra khỏi đất nước, để cả thế giới vì tình người phải đưa tay giúp đỡ cứu vớt người tị nạn.

Ván bài lật ngửa là Mỹ bắt tay với Tàu Cộng bán đứng Việt Nam để không chế Liên Xô. Mỹ đã thành công, Cộng Sản Liên Xô sụp đổ. Tàu Cộng bành trướng thế lực và muốn nuốt trọn VN. Bàn cờ của các đại cường vẫn còn đang tiếp diễn.

Tháng tư lần thứ 44 năm nay, tại miền Nam Cali tổ chức tang lễ thật lớn tiền đưa Ó Đen Lý Tổng về cõi vĩnh hằng. Trong nước, cựu Chủ tịch nước Lê Đức Anh cũng rời xa dương thế. Đương kim Chủ tịch nước và cũng là Tổng Bí Thư Đảng CS là Nguyễn Phú Trọng bật vô âm tính từ ngày đến Kiên Giang 14/4/2019. Tin tức về sức khỏe cán bộ cao cấp là bí mật quốc gia, cho nên người dân chỉ đoán gần đoán xa và chờ xem tang lễ ngài Lê Đức Anh ai sẽ là trưởng ban nghi lễ theo truyền thống. Tin xầm xì trong dư luận quần chúng là năm nay người Sài Gòn xuống đường rầm rộ xem pháo bông, vui mừng khác với mọi năm không biết là họ nghĩ gì.

Tại quốc ngoại thời gian đã đưa rất nhiều bước chân trần không sợ sỏi đá, chông gai đi vào thiên cổ. Thế hệ mới chưa đủ lớn và kinh nghiệm để thấy xuyên suốt sự thật. Tháng Tư trên xứ người vẫn là nỗi buồn tiếp nối không biết khi nào chấm dứt. Ở đây, thành phố này, xóm này chẳng thấy có gì khác. Cũng những khu nhà sạch sẽ, khang trang, yên tĩnh. Mọi người đi làm, các cháu đi học bình thường như ngày nối tiếp ngày.

Người Mỹ nhà kế bên có thể không biết Việt Nam là ở đâu. Họ chỉ chào và tiếp chuyện lịch sự với tư cách một người hàng xóm. Mọi người giữ cho mình một lý lịch và cuộc sống riêng tư. Rất nhiều nhà nối dài ngang dọc sạch sẽ. Chung một con đường, công viên, hồ tắm. Sân trước cũng từng đó khoảng cỏ. Sân sau cũng từng bầy đất. Nhà cũng xây dựng, thiết kế theo một kiểu. Thùng thư cũng chung, mỗi nhà mỗi chìa khóa. Giống nhau đến thế, gần gũi nhau đến thế, nhà tiếp nhà, chỉ cách nhau độ 2 mét sân. Thế nhưng cửa đóng im lìm, mỗi gia đình là một ốc đảo riêng tư bất khả xâm phạm.

Buổi sáng đi bộ, ngang một nhà có người đứng tưới cỏ, giơ tay chào: "Hello! Good Morning" rồi thì đi tiếp. Cầm cúi từng bước chân âm thầm. Vui buồn không ai cần biết. Con chó đứng ở hàng rào sủa theo khi bước chân xa dần rồi mới im tiếng. Tháng Tư có người bỏ nước ra đi và mất xác nơi biển cả, xứ người. Tháng Tư khăn tang trắng cả trời Việt Nam. Tháng Tư nhớ nhà da diết.

Ôi! Sao là nhớ làng xóm quê mình, gần gũi, thân tình. Một nhà có việc cả xóm tới phụ giúp không cần lên tiếng hay nhờ vả. Cửa ngõ cứ mở toang, cửa cái cũng không đóng. Mấy con chó ngoác đuôi mừng khách không sủa một tiếng nào. Khách đi từ nhà trên xuống nhà dưới, miệng kêu: "Chị Bảy ơi! Chị Bảy có nhà hông?" Cái xêng, cái cuốc, đồ dùng mượn qua mượn lại. Cứ ới nhau một tiếng là có mặt. Đi ngang nhà gặp nhau thế nào cũng hỏi đôi ba câu hay kêu vô nhà uống ly nước, ăn củ khoai. Buổi tối rủ nhau đi coi truyền hình đen trắng. Khóc theo phim, cười theo phim và bàn luận hăng say theo cốt chuyện.

Đó là những gì tôi vẫn giữ trong lòng mỗi khi hồi tưởng về quê nhà. Tôi biết bây giờ tất cả đã đổi khác. Những đứa trẻ còn cưỡi truông tắm mưa ngày xưa bây giờ đã thành gia thất, có con và có cháu. Những người cùng ngồi xem phim hay đi làm chung với tôi bây giờ chắc phân nửa đã ra đi. Những con đường không còn tắm mát dưới bóng cây huỳnh đàn thẳng tắp mà tôi đã cho phóng nọc để trồng. Những khu đất thật rộng quanh nhà bây giờ chắc không phải cây xanh bóng mát hoặc trái xum xuê, mà là cát bán bột cho người. Vì giá đất VN bây giờ cao ngất ngưỡng. Người miền Bắc đua nhau vào Nam lập nghiệp và làm giàu. Người tàu bỏ tiền không tiếc để mua đất, mua nhà và nắm trong tay những đất đai tài nguyên miền Nam béo bở.

Hôm trước, tôi tình cờ vào phòng cháu để tìm một món đồ, tôi bắt gặp hai bức tranh do cháu ngoại tôi vẽ. Tranh cháu để ở một góc phòng, cùng với những bức tranh khác mà cháu chưa vừa ý hoặc không có chỗ treo lên. Tôi đứng ngắm nghía các bức tranh với những mảng màu đơn sơ rẻ tiền do cháu tôi tập vẽ. Tự dưng hai bức tranh này lại gây cho tôi một cảm xúc mãnh liệt. Tôi đem về phòng, chụp hình rồi trả chúng về vị trí cũ. Có thể là cháu tôi đã tập vẽ lại từ tranh của một người họa sĩ nào đó. Nhưng với tâm hồn của một người đã qua nhiều biến cố, tôi có cái nhìn về nội dung của bức tranh khác với cháu tôi. Một cô bé 15 tuổi học trung học ở Mỹ.

Cháu tôi là một học sinh giỏi ở trường. Cháu hay tập vẽ mỗi khi rảnh. Sinh nhật tôi, cháu vẽ một đóa hoa mà bà ngoại thích làm quà. Tôi rất thích và dán hình cháu vào treo trong phòng riêng.

Cháu và chị cháu tham gia trong đội Volleyball ở trường. Ngay năm đầu tiên nhập đội, cháu đã được chọn là tuyển thủ có triển vọng. Cháu cũng là một thành viên của ban hợp ca (Choir) từ lúc ở Middle School. Những buổi trình diễn ở High School có bán vé, cháu và các bạn rất nghiêm túc trình diễn. Những tràng pháo tay của phụ huynh là những khích lệ rất lớn cho các cháu.

Cũng vì tham gia nhiều hoạt động ở trường nên không những cháu mà con gái và con rể tôi cũng rất vất vả để đưa rước hai đứa con đi học, đi tập dượt và đi thi đấu. Cho nên tháng Tư đối với các cháu chỉ là một tháng hơi vất vả vì nhiều trận đấu giao hữu với các trường khác. Phải tập dượt nhiều để buổi trình diễn văn nghệ thành công... Tháng Tư nào đó của 44 năm về trước, mẹ cháu mới mấy tháng tuổi thật là xa vời đối với cháu. Cháu nghe ngoại kể nhưng không thể hình dung được cuộc diện chiến tranh là như thế nào và cảm xúc bị thương cũng không phải thể hiện ở những bức tranh cháu vẽ.

Riêng tôi, khi nhìn vào bức tranh thứ nhất, tôi thấy những mảng màu đỏ, đen và xanh thẫm thật nóng và lôi cuốn. Màu trắng như khoét một hố sâu khôn cùng vùi dập những con người bất hạnh. Tôi nghĩ đến sóng thật cao và khủng khiếp vồ lấy con tàu, cuốn vào lòng đại dương. Biển thét gào, biển giận dữ và con người tuyệt vọng. Máu của loài người nhuộm đỏ biển kinh hoàng. Màu xanh của mây trời quá ít, mỏng manh như hy vọng sinh tồn ít ỏi.

Bức tranh như có sức hút thật mạnh khiến tôi nhìn trong sự xót xa và kinh sợ. Tôi đã hiểu tại sao có những người vượt biên đến bây giờ vẫn còn bị ám ảnh. Những tên cướp biển Thái Lan đã giết biết bao nhiêu mạng người Việt Nam đi tìm tự do. Những con ác thú đã hủy hoại trình tiết biết bao nhiêu cô con gái nhà lành trinh trắng. Đã hành hạ hiếp dâm những người vợ trước những đôi mắt bất lực của chồng. Bao nhiêu là nghịch cảnh tang thương. Bao nhiêu là tủi nhục.

Theo thống kê chỉ trong năm 1981 đã có 452 chiếc thuyền tị nạn bị hải tặc Thái tấn công và có gần 900 thuyền nhân bị giết

Trong thời điểm từ 1977-1982 thuyền nhân tị nạn Việt Nam đi qua vịnh Thái Lan để đến Thái Lan, Indonesia và Malaysia-. Hải tặc Thái đã bắt nhiều thuyền đưa vào đảo Koh Kra Thái Lan để cướp, hãm hiếp phụ nữ và giết chết khoảng 3.000 người. (Theo Thụy Trang)

Bài hát "LỜI KINH ĐÊM" của cô ca nhạc sĩ Việt Dzũng do Mai Thanh Sơn hát đã diễn tả được hết những bi thống của những người Việt Nam vượt biên tìm tự do.

HƠN 3.000 THUYỀN NHÂN VIỆT NAM BỊ GIẾT Ở ĐẢO KOH KRA THÁI LAN

link: <https://www.youtube.com/watch?v=N6cFk6TI25E&feature=youtu.be>

Sóng trào, biển dữ xác em trôi
Máu đỏ loang thân những mạng người
Vùi thây giữa những cơn cuồng loạn.
Một chút bình an chỉ nguyện trời.
Biết bao hồn hoang trong bức tranh
Mạng người giữa biển thật mong manh
Đi tìm sự sống trong cái chết
Thượng đế ơi! Ngoảnh mặt sao đành.

Bức tranh thứ hai, màu đỏ của chiếc áo đã cuốn hút tôi. Người thiếu nữ sang trọng này có thể là thế hệ thứ hai đang ở nơi này. Cũng có thể là một người đã đến bến bờ tự do, đã thành danh, đang hướng ra biển mà hoài niệm quá khứ.

Có một cái gì tiếc nuối hay u buồn trong bức tranh này trong mùa tháng tư kỷ niệm. Quá khứ như những áng mây màu trắng pha cho bầu trời đen thật nhiều u uẩn. Tháp canh hay hải đăng đứng chơ vơ như bó tay trước những biến cố. Không thể đem ánh sáng phá tan màu tối thẫm của những đau thương mà con người phải gánh chịu.

Tôi có cảm giác một sự trông chờ trong tuyệt vọng của người thiếu nữ trong bức tranh. Màu đỏ bầm như máu của chiếc áo đã làm bức tranh có lực hấp dẫn thật mạnh và đầy ma lực.

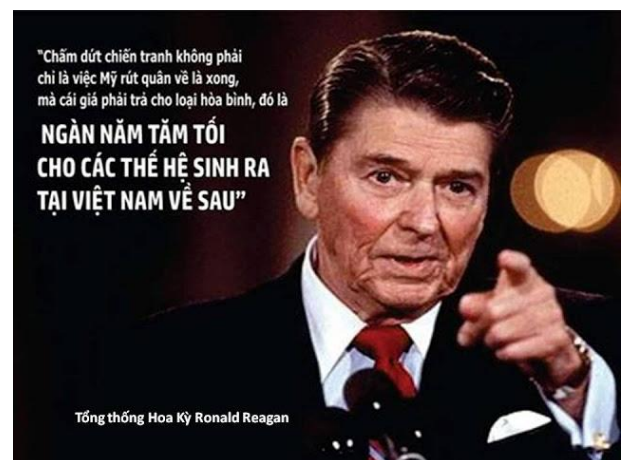
Nhìn ra biển vẫn màu u tối
Chẳng thấy niềm vui trong con tim.
Đi vắng như khúc phim khóc liệt
Đày đọa linh hồn ở mỗi đêm.

Hai bức tranh của cháu tập vẽ đã làm tôi băng khuâng nhiều. Tháng Tư như sóng cuồng, bão nổi. Tháng Tư như những mảng màu đen tối bao trùm trên đất nước tôi. Bao nhiêu anh hùng tử sĩ đã bỏ mạng trong trận chiến bên này hay bên kia. Bao nhiêu xác người đã chết trên đường chạy loạn. Bao nhiêu nhân mạng phơi thây trên biển.

Đáng buồn là tại VN người ta đang muốn xóa sổ VNCH và những gì liên hệ với quá khứ. Tại hải ngoại thế hệ tiếp nối đang sống lưu vong, theo thời gian sẽ quên dần nguồn cội và rồi VN chỉ là một điểm du lịch như một nước nào đó trên bản đồ thế giới.

Chiến tranh đã để lại hậu chấn khôn lường cho thế hệ tương lai trong nước và hải ngoại. như câu nói của Tổng Thống Hoa Kỳ Ronald Reagan.

Lịch sử VN phải được viết chính xác và trung thực cho mai sau. Những đứa trẻ sinh ra và lớn lên sau ngày 30/4/75 phải biết rõ ràng về đất nước VN và lý do tại sao có hai màu cờ tổ quốc. Hãy trung thực trước lịch sử đó là trách nhiệm của những người trong cuộc.

Hai bức tranh sáng nay tôi xem không là gì cả với bàn tay vẽ cho vui của cháu ngoại tôi thuộc thế hệ thứ ba. Tôi

lại nghĩ đến thế hệ thứ hai, một người con gái tài ba với nét vẽ thật sống động làm người Mỹ phải rúng động. Đó là nữ họa sĩ Tiffany Chung, người nghệ sĩ đưa tiếng nói tị nạn Việt Nam vào lịch sử chiến tranh.

Tiffany Chung đã có một nhận định đúng đắn như sau: “Người tị nạn không được nhắc tới trong truyền thông chính thức. Họ không được bàn tới, không được nhớ tới.” Tiffany nói: “Mọi người đều có quyền được biết về lịch sử, ký ức và sự thật.”

Một bức tranh màu nước về người tị nạn chiến tranh Việt Nam tại triển lãm "Tiffany Chung: Vietnam, Past is Prologue" (Quá khứ là sự khởi đầu) ở bảo tàng Nghệ thuật Mỹ Smithsonian.

Theo VOA Tiếng Việt “Chiến tranh Việt Nam đã được lý giải chính thức từ phía Việt Nam, trong đó không có tiếng nói của người miền Nam. Người Mỹ cũng lý giải tương tự về cuộc chiến ấy, vẫn không có câu chuyện của người miền Nam.” Tiffany Chung chia sẻ về nỗ lực giới thiệu góc nhìn về người tị nạn Việt, vốn ít khi được nhắc tới trong lịch sử cuộc chiến Việt Nam.

Là một nghệ sĩ đương đại Mỹ gốc Việt và bản thân là người tị nạn, Tiffany nghiên cứu trong nhiều năm về di sản cuộc chiến cùng những hậu quả để lại, thông qua các di vật, như bản đồ, video và các bức tranh nêu bật tiếng nói và những câu chuyện của những người từng là tị nạn.

Trong số khoảng 1,6 triệu người Việt Nam tái định cư từ 1975 đến 1997, hơn 700.000 người là thuyền nhân, theo thống kê của UNHCR. Cơ quan này ước tính khoảng 200.000-400.000 thuyền nhân đã bỏ mạng trên biển.

Để những câu chuyện của người miền Nam được biết đến, Tiffany phỏng vấn hàng chục người tị nạn Việt tại Mỹ và chọn 21 cuộc phỏng vấn qua video, trong đó có thân phụ cô, để trưng bày tại viện bảo tàng Smithsonian trong triển lãm có tên “Quá khứ là sự khởi đầu” (Tiffany Chung: Vietnam, Past is Prologue), mở cửa cho công chúng từ ngày 15/3 đến 22/9 năm nay.

Và đây là những bức tranh của Tiffany Chung

Bây giờ đại họa cũng đang bao phủ đất nước dù đã 44 năm qua. Tôi không nói về đường lối chính trị. Tôi không nói chính sách tốt hay xấu trong những cảm xúc hôm nay. Tôi chỉ nói đến thức ăn độc hại đang bủa vây từ Nam tới Bắc. Từ trong nhà ra tới các quán ăn dày đặc trên khắp vỉa hè, đường phố, khu du lịch lẫn những nơi sang trọng nhất. Nó như mây đen bao phủ không có đường thoát giống như trong bức hình thứ hai của cháu tôi. Câu nói: "Ăn gì cũng chết, không ăn thì cũng chết. Thà cứ ăn rồi chết cũng được" Người sang người nghèo gì cũng sợ chết vì ung thư.

Người giàu có tiền là có tất cả. Cán bộ nhà nước có tiêu chuẩn phục vụ riêng trong quyền hạn và được bảo vệ. Chỉ có người dân nghèo là thiệt thòi và chết dễ như chơi. Bệnh viện quá tải một giường hai bệnh nhân nằm trở đầu chịu trận. Bây giờ lại nghe đâu nhà nước dự trừ thu phí cả những người đi nuôi bệnh nghèo khổ.

Một đứa cháu ngoại tôi sẽ tốt nghiệp trung học trong năm tới. Con gái tôi muốn tổ chức một chuyến về thăm quê hương trước khi cháu tôi bước vào Đại Học. Cháu tôi đã từ chối. Cháu đề nghị đi Âu Châu, Úc Châu hay đi Mỹ cũng được nhưng không muốn về VN. Cháu nói với mẹ: "Thức ăn ở VN độc hại, VN không an toàn khi đi du lịch, nạn móc túi, giật bóp, com mắng cháu chửi dễ sợ lắm."

Mẹ con tôi nhìn nhau, đưa các cháu về với cội nguồn, thăm quê cha đất tổ khó như vậy hay sao?

Làm sao thuyết phục cháu tôi bây giờ.

Nguyễn Thị Thâm

Lòng Mẹ

Trời tháng Năm, bên ngoài nắng vàng nhẹ nhàng phủ lên vạn vật, hoa cỏ tươi thắm khắp nơi như chào đón ngày lễ Mother's Day. Ngày lễ "Hiền Mẫu" là ngày dành riêng cho các bà Mẹ thân thương. Trên khắp xứ Hoa Kỳ này, các con cái nhà nào ở xa hay gần đều muốn về nhà hay điện thoại thăm hỏi Mẹ.

Nhà chị Vân cũng thế. Các con Vân đã sắp xếp công việc từ trước để mời mẹ ra ngoài ăn tối. Con trai lớn ở tiểu bang khác đã bay về nhà thăm Mẹ từ hôm trước. Chị cảm thấy rất vui. Lâu lâu gia đình xum họp đông đủ có dâu, rể, con, cháu, về vui với mẹ.

Điều này lại làm chị Vân nhớ đến Mẹ mình da diết. Mẹ Vân đã về cõi vĩnh hằng khi Vân chưa có gia đình, chưa biết được cuộc đời con gái sau này sẽ ra sao. Nay thì các con Vân đã xong Đại học, có việc làm tương đối ổn định và Vân đã có cháu. Chị ước gì còn mẹ để phụng dưỡng, để mẹ cùng chung hưởng niềm vui với các cháu kêu bằng bà Cố.

Càng nhớ mẹ, Vân càng luôn cảm ơn người “Mẹ Hoa Kỳ” đã tạo điều kiện dễ dàng cho các con Vân hoàn tất việc học ở đất nước văn minh, giàu có và nhân đạo này.

Mỗi khi nhìn lại đời sống đầy đủ tiện nghi của xứ Cờ Hoa làm Vân nhiều lần bùi ngùi nhớ mẹ. Nhất là những ngày lễ Mother’s Day như bây giờ. Trong khi chờ đợi con cháu về, Vân ngồi thần thờ nhớ đến mẹ, nhớ thiết tha.

Con người dù lớn đến đâu vẫn là đứa con bé bỏng của mẹ. Mẹ Vân vĩnh viễn ra đi trong thời kỳ loạn lạc, khói lửa quê nhà. Mẹ là con một trong gia đình khá giả trong làng, lớn lên mẹ tưởng sẽ có gia đình hạnh phúc. Mẹ có chồng khi 18 tuổi, đến 25 tuổi người chồng yêu quý của mẹ qua đời khi Mẹ có 3 con, đứa nhỏ nhất chỉ mới 6 tháng.

Mẹ của Vân đẹp người đẹp nét, rất đảm đang theo nhận xét và kính yêu của Vân. Nếu không Ba của Vân đâu có cưới Mẹ, vì hồi đó Ba là người thành thị, học trường Pháp. Mẹ sống trong làng ở tận ngoại ô. Mới 18 tuổi Mẹ làm dâu trưởng gia đình đông người gồm ông bà Nội với 8 em chồng vừa trai vừa gái. Tuy thế dần dần các cô có gia đình ở riêng. Mẹ sống tử tế trong cuộc đời làm dâu, nên được bình an trong tình thương yêu của chồng và gia đình nhà chồng. Cho đến khi cha mất ít lâu, Mẹ mới xin phép Nội trở về làng với ông bà Ngoại.

Theo trí nhớ, Mẹ Vân trắng hồng, da mịn màng, mũi cao... Vân không giống Mẹ và nhìn như là... con nuôi.

Vân ngăm ngăm đen đến nỗi khi Vân lớn lên có cậu người Ấn, con chủ tiệm bán tơ lụa, mỹ phẩm đi theo. Anh cả Vân bảo: “Em biết tại sao Bi theo em không, vì nó tưởng em là đồng hương với nó.” Nghe thật chán.

Tuy là người Ấn nhưng màu da Bi có lẽ còn sáng sủa hơn Vân. Lâu lâu có trường hợp ngoại lệ. Vân có chị bạn, bác gái cao ráo trắng trẻo quý phái, đi đứng chậm rãi diu dàng, người hoàng tộc, nhưng chị bạn ngăm đen và cứng cáp giống như ... con trai. Tuy thế chị được nhiều quý mến vì chị học giỏi và tính tốt, hay giúp đỡ người khác

Tuy cha mất sớm nhưng với tình thương bao la của Mẹ, chị Vân chẳng thấy thiếu thốn tình cha. Có thể lúc cha mất Vân còn nhỏ nên quen với sự vắng mặt cha. Trong 3 anh em lúc nhỏ chị Vân là đứa trẻ hay đau yếu, dễ bị cảm lạnh, ho hen, hay mè nheo với Mẹ nhất.

Cả 3 người đều được Mẹ dạy biết đọc, biết viết, biết làm toán trước khi đến trường nên được xếp lớp 2 khi đi học. Dù học khá được cô giáo thương nhưng Vân vẫn thích ở nhà với ông bà và được Mẹ dạy học. Viết đẹp hay làm toán đúng được mẹ khen là Vân thích lắm. Đứa nào đau ốm ho hen dù chút chút đều được Mẹ cưng chiều, được ngủ chung với Mẹ để Mẹ quạt hay đắp chăn cho và được hưởng cái mùi thơm tho quen thuộc của mẹ.

Thường ngày chỉ có em Út được ngủ chung với Mẹ mà thôi.

Khi đi học Tiểu học, tối nào Mẹ cũng kiểm bài, xem lời phê cô giáo nên không thể lười biếng được. Mẹ vui khi các con được điểm cao. Các con là nguồn vui, là báu vật của Mẹ. Nhớ lại những điều này Vân thương Mẹ quá chừng, thương đến rơi lệ.

Ngày đó, Mẹ Vân thường nhắc nhở anh em phải thương yêu, nhường nhịn, giúp đỡ nhau và nên biết thương người nghèo khó... Vân nghe kể lại vì lòng “thương kẻ khó” mà tiệm tạp hóa của Mẹ đóng cửa vì hết vốn. Sau khi Ba mất, ông bà mở tiệm tạp hóa tại nhà cho Mẹ kiếm thêm lợi tức nuôi con.

Mẹ thường cho người nghèo mua chịu ghi sổ, lâu ngày họ không trả. Mẹ không đòi vì biết họ không có tiền nên dần dà phải dẹp tiệm vì tiền lời không có còn mất tiền luôn tiền vốn. Nhưng có lẽ nhờ lòng nhân hay giúp người khác của Mẹ và ông bà mà gia đình Vân được nhiều ơn phước, may mắn bất ngờ đến như lúc vượt biên. Sau 2 lần vượt biên hụt Vân chịu an phận không tính chuyện vượt biên nữa vì hết tiền. Thành linh có người quen đến rủ đi. Họ cho mượn tiền, đến xứ tự do trả lại sau. Thường là phải năn nỉ để người ta cho mượn tiền nhưng trường hợp Vân thì ngược lại. Vân nghĩ là do phước đức ông bà chứ mấy khi có chuyện lạ như thế.

Vân cũng tin phước đức ông bà đã theo chân gia đình Vân qua tận bên này giúp cho con cháu. Vùng thủ đô mùa Đông thường có tuyết dù nhiều hay ít. Cách đây đã lâu lúc con gái mới ra trường đi làm vài tháng. Một hôm thấy con về nhà với chiếc xe lạ. Hóa ra cháu bị tai nạn vì tuyết dày, đường trơn xe cháu bị lật úp. Cháu kẹt trong xe không ra được. Người đi đường gọi cảnh sát giùm. Chiếc xe hư hại nặng phải câu đi, cháu vô sự và họ đưa

cháu về nhà. Nói như đùa, mấy ai xe lật ngược được an toàn nhưng thật sự xe chỉ bị hư hỏng mà thôi như có phép lạ chở che.

Ngày ấy, Mẹ của chị Vân tuy góa chồng đã 3 con nhưng gọn gàng xinh xắn, ông bà Ngoại lại khá giả nên nhiều ong bướm vờn quanh mong bà bước thêm bước nữa. Những người cầu hôn xin cưới Mẹ, toàn là những người tử tế, có nghề nghiệp vững vàng. Mẹ Vân từ chối thì thôi, họ không theo đuổi nữa, trừ một người. Đó là vị công chức tòa tỉnh cùng sở với bác Vân, còn độc thân.

Ông gặp mẹ Vân ở nhà bác khi có giỗ một lần là nghĩ đến chuyện lập gia đình. Ba Mẹ ông lúc đầu phản đối nhưng sau cũng bằng lòng. Ông khéo lấy lòng những người bà con của Mẹ Vân, từ người lớn trong nhà cho đến người giúp việc, mọi người đều thương mến ông. Ông bà Ngoại Vân thì chịu lắm vì thương Mẹ Vân tuổi trẻ gặp cảnh ngang trái, chẵn đơ, gỏi chiếu... nên xúi giục khuyên lon mẹ tái hôn.

Mỗi lần ông ấy đến thăm ông bà Ngoại Vân là ông mang quà cáp hậu hĩ cho cả gia đình. Biết Mẹ hay giúp người khó khăn ông thường cho trẻ con nghèo tập vở, sách, bút đi học; cho người bệnh nghèo chút tiền đi nhà thương hay khám bệnh... Vân không hiểu nổi vì ông chuyện trò với ông bà Ngoại nhiều hơn, không thấy chuyện trò riêng với Mẹ mà sao lại thương yêu Mẹ? Anh Cả không thích ông, có thể nói là ghét dù bà Ngoại dễ dàng. Anh Cả muốn Mẹ là của riêng mấy anh em thôi. Trong bà con ai cũng muốn mẹ ưng ông nhất là gia đình bác Vân.

Ông còn đến thăm Nội để xin cưới Mẹ và hứa nuôi các con của Mẹ như con ruột. Chẳng biết ông nói thế nào mà Nội cũng khuyên Mẹ nên ưng ông ấy. Có lẽ Nội thấy bạn của Nội cưới một bà đã có 3 con, cho các con bà du học và thành đạt. Quý ông thương yêu vợ đâu nề hà việc nuôi con riêng của vợ, ông Nội bảo thế.

Cũng có thể Nội thương Mẹ Vân còn trẻ, lâu dài về sau biết có sống cu ky mãi được không, tốt hơn là ưng ông này gia đình tốt, có nghề nghiệp vững vàng, có thể bảo đảm đời sống con dâu và các cháu của Nội chẳng, nên cứ muốn gả chồng cho nàng dâu. Nhưng Mẹ Vân dù bà con hai bên Nội Ngoại khuyên nhủ Mẹ vẫn từ chối, ở vậy thờ chồng nuôi con.

Sau mấy năm theo đuổi không kết quả, ông ấy buồn tình xin đổi đi nơi khác sau khi nói với bác Vân là không cưới được Mẹ Vân, ông sẽ sống độc thân suốt đời.

Anh Cả khi lớn lên biết nghĩ thì ân hận mãi vì trong những người cầu hôn với Mẹ có lẽ ông là người Mẹ có cảm tình nhất, nhưng vì các con mà Mẹ để tuổi xuân qua đi. Mẹ sống đơn độc, không có bờ vai nương tựa, không ai chia sẻ vui, buồn, không người để tâm tình trong suốt bao năm dài. Con đau ốm, con đi học gần xa một mình Mẹ lo. Dĩ nhiên ông bà giúp tài chánh, nhưng các việc khác Mẹ lo liệu một mình.

Giờ này chị Vân ngồi nghĩ lại chuyện xưa mà thương Mẹ vô cùng:

*Mẹ đưa anh Cả đến trường công
Mẹ dạy các con học vỡ lòng
Mẹ đã vì con còn nhỏ dại
Quên đi tất cả mối tình nồng.*

*Mẹ vừa làm Mẹ lại làm Cha
Thương con Mẹ để tuổi Xuân qua
Cô đơn, lạnh lẽo bao đêm vắng
Lòng Mẹ yêu con thật hải hà.*

Càng nhớ chuyện xưa Vân càng hối hận. Khi biết nghĩ thì Mẹ không còn nữa, bà đã mãi mãi xa rời con cháu về cõi vĩnh hằng. Giờ này trong niềm hối hận Vân xin cảm ơn ông công chức ngày ấy đã kiên nhẫn và thương yêu đeo đuổi Mẹ mấy năm dài. Vân muốn xin lỗi Ông về những trái tính trái nết mà anh em Vân đối với ông lúc còn nhỏ, dù không biết ông còn tồn tại trên cõi đời hay an nghỉ nơi đất Phật hay nước Chúa trên Thiên đàng.

Nghĩ lại, lòng Mẹ yêu con của tất cả các bà mẹ trên trái đất này thật vô cùng, không bờ bến. Theo báo chí thuở sinh tiền công nương Diana tự sẵn sóc hai hoàng tử chứ không phải vú em, chẳng biết có đúng không nhưng nghe rất cảm động. Ngoài ra, như Tổng thống Pháp, ông Macron, cưới người vợ lớn hơn ông 20 tuổi, cô giáo ông thương yêu từ lúc còn là học sinh Trung học. Như thế 2 người sẽ không có con chung nhưng cũng vì thương con nên bố mẹ Tổng Thống cũng chấp nhận cô dâu lớn tuổi hơn con mình dù ông bà biết chắc sẽ không có cháu nội.

Riêng anh em Vân chưa đền đáp chút nào công ơn dưỡng dục cho người Mẹ góa bụa tốt bụng của mình thì mẹ đã ra đi. Nhớ lại mà thương biết bao những hôm mưa tan trường về Mẹ đã đứng chờ ở cửa, quần áo khô sạch sẽ mẹ chọn sẵn sàng cho mỗi đứa. Mẹ thức suốt đêm khi con đau ốm, nghiêm khắc khi các con ham chơi phạm lỗi, mắng con mà lòng xót xa...

Lớn lên có gia đình, có con, anh em Vân càng yêu Mẹ nhiều hơn nhưng Mẹ không còn nữa. Riêng Vân càng thương người mẹ trẻ góa bụa yêu quý của mình rất, rất nhiều, vì lúc nhỏ Vân không khỏe mạnh dễ nuôi như các trẻ con khác. Thương Mẹ đã vì các con để tuổi thanh xuân qua đi nhưng sự thương yêu muộn màng đâu có ích chi. Chỉ còn lại nỗi ân hận tràn trề...

Vì thế nhân ngày Từ Mẫu trong tháng Năm năm nay, tác giả viết bài này muốn có vài lời nhắn nhủ đến quý bạn trẻ. Các bạn thân mến, hãy yêu thương, hãy trân quý cha mẹ khi người còn trên cõi đời, đừng chờ lúc người qua đời tiễn đưa long trọng hay làm lễ giỗ linh đình thì có hối hận cũng đã quá muộn...

Cha Mẹ yêu thương các con bình thường như hơi thở. Vì thương yêu Mẹ quên cả nhọc nhằn, thức khuya dậy sớm, chăm chút con khi khỏe mạnh, lúc ốm đau, từ lúc con mới ra đời đến khi khôn lớn, dù Mẹ là người nghèo khó hay giàu sang. Nếu may mắn gặp dâu hiền rể thảo, xứng đôi vừa lứa thì có phước, còn trái lại cũng làm ngơ cho con được hạnh phúc. Lúc mặn nồng tình yêu lứa đôi có thể làm người ta quên đi ngăn cách tuổi tác, sang hèn nhưng theo thời gian có khi thay đổi, nhưng tình mẫu tử thì luôn ngọt ngào, đầm ấm, bền bỉ... cho đến chết.

Vậy nên nhân mùa lễ Mẹ này xin chúc tất cả các bà Mẹ có ngày Lễ Mẹ vui tươi ấm áp bên cạnh gia đình con cháu thân thương. Câu hát: “Lòng Mẹ bao la như biển Thái Bình rạt rào. Tình Mẹ tha thiết như giòng suối biển ngọt ngào...” của nhạc Sĩ Y Vân thật đúng vô cùng.

Lòng Mẹ bao la, đó là chân lý và sẽ không bao giờ thay đổi dù năm dài tháng rộng, nơi xứ vắng minh Âu Mỹ hay đất nước Ai Cập huyền bí xa xôi...

Ngọc Hạnh

BẠN DẠI CHO HỌ KHÔN!

(Trích tuyển tập **KHAM NHÃN.**)

*

Có những xôn xao tưởng chừng bất tận,
Có những ân hận chẳng sớm nguôi ngoai,
Họ có phần đúng, bạn hoàn toàn sai?
Thì thôi chớ dại ngậm cay, nuốt đắng!

Trời sẽ thêm xanh khi nắng thêm sáng
Buồn làm chi cho da dẻ thêm nhăn?
Tóc càng bạc thêm rồi than già khản
Mặn mặn sao bằng **VỊ THA** giòn ngọt!

Ý Nga, 14.5.2019

BẠN HẾT THÂN!

(Trích tuyển tập **ĐẸP CHO RỒI.**)

*

Ai rong chơi, lơ là
Miệng hùm, gờ gan sứa?
Chuyện san hà bỏ qua
Lập trường đà nghiêng ngửa?

Ai dần xa... dần xa...
Tôi một mình cô độc

TIM AI SAO MÀ LẠ?

(Chia sẻ với cháu **NY.***)

Trích tuyển tập **TÌNH CƯỜI NÈ ANH.**)

*

Tim ai rỉ máu âm thầm?
Tôi cho thuốc chữa sẽ cầm máu mau
Kẹo không da mặt xanh màu
Chân đi không vững, tim đau suốt ngày.

Hôm nay đau tới ngày mai
Tuần sau chẳng biết tim bày điều chi?
Ban đầu chỉ tưởng tình si
Ai ngờ nó lạ như rỉ rứa tê?

*

Tim tôi đã rước chàng về
Xin ai để nó ngủ yên bình.
Á Nghi, 13.5.2019

“MẸ TRÒN, CON VUÔNG”?

(Trích tuyển tập **LỆ MẸ VN.**)

*

Tài sản chia chác cho con
Căn nhà duy nhất vẫn còn

Nhắc mãi chuyện Quê Nhà
Sao mà thương dân tộc!
Ý Nga, 12.5.2019

KHUYÊN EM

(Trích tuyển tập KHAM NHÃN.)

*

Chỉ cần một sai lầm
Nhìn sai về cha mẹ
Đời em sẽ ngấm ngấm
Cuộn tròn trong bão tố.

*

Rất cực khổ, vẫn còn
Nghèo túng và thiếu thốn
Nhưng cha mẹ thương con
Trách nhiệm không hề trốn!

Mong con mau lớn khôn
Học hành cho đến chốn
Thăng hoa đẹp tâm hồn
Đời không gì bất ôn.

*

Vài giọt lệ em tuôn
Sá gì bao sâu muộn
Mẹ cha đã khổ buồn
Khi cày thuê, vác mướn.

Vấp sỏi thôi mà hờn
Chỉ vì chút đau đớn?
Sỏi nhỏ sẽ nhiều hơn
Trên những con đường lớn!

Mai này khi ra đời
Ý Nga, 8.5.2019

Chúng lại đòi xem di chúc,
Trang sức, của quý xúm bòn.

Tâm bệnh ngày càng héo hon
Nhìn con cái cùng ra đòn
Nghĩa nhân đâu môi đon đả
Mới biết con vương hay tròn!
Ý Nga, 11.5.2019

ĐỜI ĐANG YÊN Ắ

(Trích tuyển tập THƠ YẾT HẬU.)

*

Cám ơn “Chúa Công” phong làm công chúa
Thiếp tự soi mình thấy thật chất chua
Xin nhường cho người háo danh bán mua
Thôn nữ không ham bạc vàng, nhưng lụa.

Thâm tạ!

Á Nghi 10.5.02019

ĐỊA NGỤC VÔ SẢN

(Trích tuyển tập DẸP CHO RỒI.)

*

Địa ngục rành rành Nam, Trung
Ba miền thống nhất: khổ cùng
Đường cùng mà không thuốc chữa
“Vĩ đại” thay đảng gian hùng!
Ý Nga, 9.5.2019

MẸ... ĐỪNG YÊU CON QUÁ

Long vừa từ cuộc hẹn với Ngọc Nga, người vợ sắp cưới trở về nhà, lòng chàng vui vui vì bước đầu gặp thuận lợi. Ngọc Nga đồng ý đám cưới xong sẽ ở chung với mẹ chồng một thời gian đầu cho phải phép vì Long là con một, sau đó ngày rộng tháng dài hai vợ chồng sẽ mua nhà ở riêng, Ngọc Nga thích xây dựng một tổ ấm riêng của mình dù nó to nhỏ thế nào nàng cũng vui.

Về nhà Long lên tiếng ngay với mẹ:

- Mẹ ơi, con vừa đi gặp Ngọc Nga, chúng con bàn về đám cưới...
- Ngày giờ đã định xong hết rồi, còn gì nữa mà bàn hả con?

Long hí hửng:

- Là cưới xong chúng con sẽ ở chung với mẹ đó.

Long tưởng mẹ sẽ vui mừng như mình nhưng bà thản nhiên:

- Tất nhiên rồi, nhà này của con, con không ở thì ai vào đây mà ở chứ.

Long cụt hứng, chẳng lẽ chàng kể công với mẹ là con đã mất bao lời dụ dỗ phân bày và cả năn nỉ Ngọc Ngà mới thông cảm đồng ý ở chung. Thời đại này, nhất là ở Mỹ cuộc sống riêng tư là hàng đầu, có nàng dâu nào muốn ở chung với nhà chồng, với mẹ chồng đâu.

Chàng hãnh diện khoe:

- Mẹ sẽ có nàng dâu quý Ngọc Ngà, con cung cảnh vàng lá ngọc của nhà người ta về nhà mình...

Mẹ chàng vẫn thản nhiên và cũng hãnh diện:

- Con cũng là kim cương hột soàn của mẹ chứ thua kém gì. Trên thế giới có những viên kim cương nổi danh, vô giá. Con của mẹ cũng vô giá...

Long quen được mẹ yêu mà vẫn cảm động:

- Thế thì mẹ sẽ có cả hai thứ quý trong nhà, con dâu và con trai của mẹ.

Gia đình đến Mỹ được khoảng tám năm thì cha Long qua đời khi Long mới 12 tuổi, mẹ chàng làm công nhân trong một hãng xưởng. Mẹ luôn thương yêu và khuyên nhủ Long hãy ngoan và chăm chỉ học hành.

Mẹ sống rất tần tảo để tiếp tục trả góp căn nhà cũ rẻ tiền đang ở và nuôi con tới khi khôn lớn.

Mỗi khi nghĩ về mẹ Long đều ngạc nhiên, thấy mẹ thật tài giỏi, thật tuyệt vời, một phụ nữ nhà quê trình độ học vấn thấp, mẹ tự xông xáo tìm việc làm chỗ này chỗ kia mà toàn là hãng xưởng Mỹ (mẹ bảo làm hãng Mỹ giờ giặc và quyền lợi đảng hoàng). Khi bị lay off mẹ đang được hưởng tiền thất nghiệp mà luôn nhấp nhòm như người ngồi trên đồng lửa, lo tìm việc tứ tung. Nếu nhân viên sở an sinh xã hội để ý nhìn vào giấy khai thuế hàng năm của mẹ chắc phải khen thầm bà này chăm chỉ làm việc hết mình.

Dù khi xin việc hay khi ra ngoài xã hội có vốn liếng mấy chữ tiếng Anh mà mẹ cũng đều xong việc, chẳng biết mẹ đã nói tiếng Anh thế nào mà họ hiểu được. Thỉnh thoảng mẹ mới cần nhờ đến Long giúp đỡ.

Long đã học xong kỹ sư và đi làm vài năm, có chút tiền trong tay mới dám tính tới chuyện cưới vợ.

Ngọc Ngà cũng tốt nghiệp đại học, nàng đang làm việc cho một công ty trong cùng thành phố.

Căn nhà nhỏ rất cũ, rộng chỉ 1,350 Sq ft. Ngày dâu về ở chung mẹ chồng đã hớn hờ giới thiệu với con dâu và vẽ ra một tương lai đầm ấm:

- Nhà có những 3 phòng, mẹ ở một, còn 2 phòng tha hồ cho hai con xử dụng, để một hai đứa con ở cũng vừa, nếu để nhiều hơn thì mẹ ngủ chung với cháu hay ngủ ngoài phòng khách cũng được. Ăn thì nhiều chứ ở bao nhiêu, miễn là tiết kiệm tiền các con ạ.

Ngọc Ngà đã thờ dài nói riêng với chồng:

- Thời nay căn nhà nhỏ cũng từ 2,000 Sq ft. trở lên, căn nhà của mẹ vừa cũ vừa nhỏ mà mẹ tính chuyện lâu dài chúng ta sẽ ở đây tới khi sinh vài đứa con ư?

Long dỗ dành vợ:

- Thì mình cứ tới đâu hay tới đấy, cuộc sống luôn có những thay đổi mà em.

Ngày đầu tiên người mẹ đã nghiêm chỉnh nói với hai con:

- Kể từ hôm nay gia đình chúng ta có 3 người, hai con đi làm tiền bạc để riêng dành dụm mai này lo cho con cái, mọi sinh hoạt trong cuộc sống mẹ... bao hết.

Ngọc Ngà ngạc nhiên kêu lên:

- Chúng con phải đóng góp phần mình cho công bằng chứ.

Long dẫy nảy lên:

- Kìa mẹ, đừng lo toan như con vẫn là thằng bé 12 tuổi của mẹ ngày xưa.

Người mẹ đồng dạc:

- Mặc kệ con bao nhiêu tuổi, hai con làm bao nhiêu tiền. Mẹ 50 tuổi chưa già, vẫn đi làm ra tiền, căn nhà này đã trả xong, tiền mẹ làm ra để lo cho các con chứ cho ai? Bao giờ mẹ già yếu hay không đi làm được nữa hãy tính.

Cả nhà cùng rời nhà đi làm buổi sáng, chiều người mẹ về sớm nhất vì chỗ làm gần nhà. (Xin việc làm bà luôn "ưu tiên" hãng nào địa chỉ, zip code gần nhà mới nộp đơn. Nơi quá xa bà miễn dòm ngó vì lẽ bà không dám lái xe đường xa)

Bà lo bữa cơm chiều xong hai con mới về đến, con dâu chỉ việc dọn dẹp bếp và rửa chén bát khi ăn cơm xong. Những món ăn mẹ chồng nấu quanh quẩn rau luộc hay rau nấu canh tôm khô, giá rau rẻ theo mùa, thịt kho trứng, cá kho, tôm rim... món nào cũng mặn đối với Ngọc Ngà, nàng chẳng dám kêu ca và luôn tự nhủ “Hãy cố chịu đựng chỉ một thời gian ngắn thôi mà”.

Nàng ngạc nhiên thấy mẹ chồng tự làm đủ thứ, cuối tuần bà hì hục xay thịt heo làm giò, hay xay cá làm chả cá, bà còn biết tráng bánh cuốn bằng chảo không dính, làm bánh bông lan bằng nồi cơm điện.

Thì ra bà học làm những món này trên youtube, có khi tới khuya còn thấy bà ngồi ngoài phòng khách xem youtube trên ti vi, chắc đang say mê nghiên ngẫm một món ăn mới.

Những món mẹ chồng làm không ngon bằng chợ, bà biết thế nên đã từng phân bua với hai con:

- Tuy mẹ làm không ngon, không hoàn hảo, nhưng bảo đảm vệ sinh an toàn sức khỏe, không dùng hàn the bột ngọt bột nổi và nhất là tiết kiệm tiền. Tội gì để nhà hàng để chợ búa ăn lời khi mình có thể làm được.

Thế là mỗi cuối tuần để vui lòng mẹ, vợ chồng Long phải ăn ở nhà do mẹ đảm đang trở tài và tiết kiệm ngân quỹ gia đình.

Hôm thì mẹ nấu phở, nấu bún riêu, bún măng, có khi đổi món ăn bánh xèo, bánh cuốn, ăn xôi khúc, xôi vò.. đủ cả. Sợ con chưa vừa ý bà còn bảo:

- Hai đứa thích ăn món gì khác thì cứ... order mẹ làm cho, một buổi tối mẹ lên youtube là biết làm ngay.

Ngọc Ngà than thở với chồng:

- Thế này thì mình không có cơ hội bước chân ra hàng quán nữa. Nói anh đừng buồn nhé, những món ăn một buổi tối xem youtube của mẹ thì làm sao ngon cho được, chúng ta thỉnh thoảng phải ăn những món... đỡ đỡ ương ương.

Long chỉ biết bào chữa cho mẹ mình:

- Anh biết thế, nhưng được cái mẹ nấu nướng với... tất cả tấm lòng.

Một buổi sáng thứ bảy Ngọc Ngà thức dậy sớm, nàng muốn giúp mẹ chồng dọn dẹp cho sạch cái tủ lạnh mà mẹ đã chất chồng và nhồi nhét đủ thứ trong tất cả các ngăn mát vì mỗi lần nàng mở tủ lạnh cần tìm món gì thì gặp bao nhiêu là chướng ngại vật.

Nàng lôi ra mấy cái hộp nhỏ, hộp đựng tí cá kho không biết của tuần lễ nào còn dư lại, hộp khác đựng vài con tôm, đựng tí nước tương ăn dở dang, mẩu chanh héo vàng, bó xả còn mấy cọng xơ xác, nửa củ hành tây, nửa quả ớt, nửa quả dưa leo..Tội nghiệp những “một nửa” này, mẹ giam giữ chúng bơ vơ trong tủ lâu ngày và dường như đã quên mất sự hiện diện của chúng.

Ngọc Ngà thẳng tay vứt bỏ tất cả vào thùng rác, nàng lau chùi lại các ngăn tủ lạnh thoáng mát cho sạch sẽ, chốc thế nào mẹ chồng cũng hài lòng.

Nhưng không, Ngọc Ngà ở trong phòng đã nghe tiếng bà thẳng thốt la toáng lên:

- Ôi giờ ôi... con ôi là con ôi. Sao lại vứt bỏ hết các thứ mẹ đã cất để dành trong tủ lạnh rồi.

Ngọc Ngà chạy ra bếp:

- Có những thứ lật vật mẹ để quên trong tủ lạnh lâu quá con mới vứt bỏ thôi.

- Ai bảo con là mẹ quên, con có muốn mẹ nhắc lại các thứ mà con đã đang tay vứt bỏ đi không, hả?

- Những thứ ấy có đáng gì đâu mẹ.

Người mẹ tự ái lên, đay nghiến:

- Phải, với con thì chúng không đáng gì, nhưng với mẹ tất cả đều là tiền, mẹ chắt chiu tiết kiệm như thế bao lâu nay nuôi chồng con ăn học nên người đấy.

Bà cụ thể hơn:

- Quả chanh quả ớt không đáng gì nhưng con có thể mang ra khỏi chợ một quả ớt, một quả chanh khi chưa trả tiền không?

Ngọc Ngà chạy vào phòng và bật khóc tức tưởi. Long đã chứng kiến tất cả, chàng thương vợ nhiệt tình muốn lấy lòng mẹ chồng lại bị tổn thương, nhìn nét mặt còn giận dữ của mẹ Long như đứng giữa ngã ba đường.

Làm sao Ngọc Ngà hiểu nổi cách mẹ chàng đã sống và tiết kiệm, mỗi khi thịt cá, rau quả sale rẻ mẹ mua chất đầy trong tủ lạnh dù nhu cầu chưa cần đến. Những hộp, những chai lọ không bao giờ mẹ vứt bỏ mà cất đi để dùng lại khi cần đựng chút gì là mẹ có ngay hộp hay lọ đúng kích cỡ, tiện lợi vô cùng. Những bao bịch đi chợ về mẹ dùng đựng rác cũng đủ, có bao giờ mẹ phải mua bao rác đúng kiểu của nó đâu.

Đám mây mờ nào trên bầu trời rồi cũng tan đi, mẹ chồng nàng dâu lại bình thường như cũ, nhất là khi Ngọc Ngà báo tin mang thai, mẹ chồng vui mừng chăm sóc con dâu.

Bà nấu những món ăn có lợi cho thai phụ và baby, bà dặn dò con dâu phải biết nghỉ ngơi và đi đứng cẩn thận cho khỏi vấp ngã.

Bà xôn xao dự tính làm như chính bà sắp đi đẻ, để dành vacation cả năm, bà sẽ có 3 tuần lễ ở nhà chăm sóc con dâu và cháu nội. Hơn thế nữa bà sẽ xin đổi làm ca chiều thay vì ca sáng để chăm sóc cháu nội cho tới khi bố hay mẹ nó đi làm về. Thế là đứa bé luôn được ấp ủ trong vòng tay người thân, khỏi phải đi gởi trẻ và lại... tiết kiệm được bọn tiền.

Cháu nội trai của bà đã ra đời, tên Mỹ trong giấy tờ bà không biết thế nào là hay nên vợ chồng Long toàn quyền đặt theo ý mình, còn tên Việt Nam ở nhà bà gọi nó là Cu Tèo như bố nó ngày xưa là Cu Tí.

Bà gần gũi cháu và thương yêu nó như ngày xưa đã thương yêu cha nó. Cu Tèo là hình ảnh cu Tí ngày xưa của bà.

Bà luôn bông bé cháu, nựng nịu cháu, nó khóc một chút là bà xót xa dỗ dành, lấy bình sữa cho cháu bú bất kể lúc nào, bà sợ cháu đói, cháu “khô”.

Vợ chồng Long sốt ruột, họ muốn nuôi con theo kiểu khác, không chiều chuộng quá đáng, không cho bé quen hơi vòi vĩnh.

Mẹ chồng luôn mang kiến thức, kinh nghiệm mấy chục năm về trước của bà nội, bà ngoại hay bà cố nào đó để chỉ bảo con dâu nên mẹ và con dâu thường xuyên có những bất đồng.

Ngọc Ngà mấy lần vùng vằng đòi chồng ra ở riêng, chàng luôn đứng về những lý lẽ chính đáng của vợ, mẹ đã bao che cho gia đình này kỹ quá, vợ chồng Long không thể tự lập sống theo ý mình, kể cả việc nuôi đứa con mình sinh đẻ ra.

Có một người bạn của Long, bà nội ở nhà chăm sóc cháu mới hơn 1 tuổi, bà vừa bế cháu vừa ăn đậu phộng rang, thằng bé chẳng biết gì cũng với tay đòi ăn, bà cung chiều cháu liền đứt cho nó một hai hạt đậu phộng. Thằng bé đã phải đi cấp cứu trong tình trạng khó thở ho sặc sụa vì mắc kẹt hạt đậu phộng trong họng.

Long tưởng tượng ra nét mặt kinh ngạc và thất vọng của mẹ, lẻ loi và cô đơn của mẹ trong căn nhà này nếu Long nói lời ra riêng nên chưa dám nói.

Người mẹ quá thương yêu con, đứa con trai duy nhất mồ côi cha lúc còn bé, bao nhiêu tình thương yêu trên cuộc đời này mẹ đã dành hết cho chàng. Đôi lúc Long lại... trách mẹ, giá ngày xưa góa bụa ở tuổi còn trẻ mới ngoài 30 mẹ đừng ở vậy nuôi con, mẹ cứ tái giá ngay lập tức, sinh liền tiếp vài đứa con nữa và... bớt thương chàng đi một chút có lẽ chàng không lâm vào cảnh khó xử như ngày nay.

Cuối tuần này mẹ chồng than nhức đầu, Ngọc Ngà không bỏ lỡ cơ hội, nàng nói với mẹ chồng:

- Mẹ uống thuốc rồi nghỉ ngơi cho khỏe. Trưa nay mẹ đừng nấu nướng gì nhé, để con lo.

Hai vợ chồng cùng baby ra phố, sau khi mua sắm và đi chợ, vợ chồng Long ghé vào nhà hàng. Thỉnh thoảng lại được ăn những món ngon đúng ý mình thật tuyệt vời, chỉ là món bình thường, tô phở tái nạm gầu gân sặc sỡ mà Long biết chẳng bao giờ mẹ chàng có thể nấu ngon bằng dù bà cố bắt chước mua đủ thứ như nhà hàng đã làm. Ngọc Ngà ăn đĩa bánh cuốn nóng sao mà ngon thế, miếng bánh cuốn vừa mỏng vừa dai, miếng chả quế vừa béo vừa thơm. Ở nhà mẹ chồng tráng bánh cuốn chảo cũng nóng đấy nhưng bột bánh không dai, có giò chả đấy nhưng làm tại nhà chưa đạt tiêu chuẩn. Tổng hợp lại là một đĩa bánh cuốn kém chất lượng mà vẫn phải ăn.

Ăn xong Ngọc Ngà order hộp cơm tấm sườn bì chả kèm theo ly chè sương sa hạt lựu mang về cho mẹ. Hi vọng về nhà mẹ đã đỡ mệt và ăn ngon lành hai thứ này.

Quả thật mẹ chồng đã khỏe lại, bà ngồi lù lù nơi bàn có vẻ như đang chờ đợi vợ chồng Long về. Vừa thấy mặt là người mẹ trách mắng:

- Sao hai con không để cu Tèo ở nhà với mẹ, đầy đọa nó ra ngoài đường nắng gió thế...

Long nói với mẹ:

- Chúng con muốn mẹ nghỉ ngơi nên mang cu Tèo đi chợ luôn. Ngọc Ngà đã mua đầy đủ rau rìa cá thịt như mẹ đã từng mua.

Bà bắt bẻ:

- Nhưng hai con đi những chợ nào? Con có biết là cùng một món đồ mà mỗi chợ bán một giá khác nhau và chúng ta có thể tiết kiệm được vài đồng dễ dàng không?

Rồi bà kể kinh nghiệm... ngày xưa:

- Lúc còn ở Việt Nam mẹ đi chợ biết trả giá, kỳ kèo thêm một bót hai nên luôn mua được giá rẻ. Liếc nhìn hộp cơm tấm và ly chè sương sa của mình với ánh mắt... lạnh lùng, người mẹ xót xa:

- Hai món này mẹ làm ở nhà được mà, youtube chỉ dẫn hàng đồng kia. Ly chè sương sa giá “cắt cổ” những \$4.99.

Long khoe:

- Nhưng là món ngon mẹ thích do Ngọc Ngà chọn mua cho mẹ đấy, ai cũng làm ở nhà như mẹ thì hàng quán đẹp tiệm cho rồi.

Người mẹ lại tự ái lên:

- Con còn cố cãi mẹ à? Đáng lẽ con phải nhắc nhở vợ lần sau đừng phung phí như thế chứ.

Ngọc Ngà xụ mặt xuống và đi về phòng, cả buổi sáng vui vẻ bỗng tan biến mất khi về đến nhà.

Mẹ chẳng hài lòng, vợ thì giận dữ, Long bực bội thốt lên:

- Mẹ quá đáng lắm, cũng phải để chúng con sống theo ý mình chứ.

Người mẹ sững sờ nhìn con trai trong vài giây và cay đắng:

- À thì ra bấy lâu nay công tôi thương yêu lo lắng vun xới cho cái nhà này là làm phiền con mình đấy...

Lần này Ngọc Ngà nhất định đòi ra ở riêng. Long cũng xiêu lòng theo, mẹ chàng vẫn còn trẻ và còn sức khỏe để sống một mình. Bao giờ mẹ già thì vợ chồng con cái chàng lại về sống chung để lo cho mẹ. Bây giờ chàng phải sống cho chính mình, cho gia đình riêng bé nhỏ của mình và tránh những xung đột, những sự tổn thương cảm mẹ chồng nàng dâu có thể xảy ra trong tương lai.

Vài hôm sau Long nói với mẹ quyết định dọn nhà, người mẹ đã ràn rụa nước mắt:

- Nhà này của các con, còn đi đâu nữa?

Nhìn mẹ chồng khóc Ngọc Ngà chạnh lòng, năn nỉ:

- Mẹ ơi, chúng con chỉ muốn tự lập cho quen, dù ở đâu chúng con vẫn là con là cháu của mẹ.

Ngọc Ngà nhất định chọn thuê căn apartment ở thành phố lân cận, chỗ làm ở giữa nhà cũ và nơi ở mới, thời gian đến chỗ làm không thay đổi nhưng từ nhà cũ đến apartment phải mất 1 giờ xe. Nàng biết bà mẹ chồng không dám lái xe đi xa, lại là đến thành phố lạ.

Ngọc Ngà nói cho chồng hiểu:

- Không phải em muốn kẻ đầu sông người cuối sông, nếu ở gần, mẹ thương con nhớ cháu ngày nào cũng đến thăm thì cũng như không, chẳng thay đổi được gì. Chúng ta sẽ chủ động về thăm mẹ khi muốn, chắc chắn là mẹ buồn nhưng mẹ sẽ quen thôi, cũng như cha mẹ em sống ở tiểu bang khác cả năm mới gặp chúng ta một hai lần có sao đâu.

Ngày vợ chồng Long dọn đồ đạc đi, người mẹ cố níu kéo bông bế cháu nội đến giây phút chia tay, Long phải hét lời hứa hẹn và an ủi mẹ mới cất bước nổi ra xe về nơi kia.

Được sống riêng theo ý mình thật là tuyệt vời, Ngọc Ngà quên những lời mẹ chồng luôn dặn dò chắc nịch như đinh đóng vào cột:

- Chớ bao giờ mua những thứ vô bổ không thiết thực trong đời sống con nhé. Thí dụ như những bức tranh vô giá của danh họa Picasso cho dù có... onsale đại hạ giá rẻ bèo cũng chẳng nghĩa lý gì đối với chúng ta. Muốn treo tranh con cứ treo hình thằng cu Tèo nhà mình là đẹp nhất.

- Chớ bao giờ mua những rau quả trái mùa con nhé. Hãy nhìn đến giữa mùa giá rẻ tha hồ ăn Rau muống trái mùa những \$3.99 một pound nàng vẫn mua về, chỉ nhặt lấy ngọn rau cho mềm để xào tỏi. Ôi nếu mẹ chồng mà nhìn thấy những cọng rau muống đất giá này bị nàng bỏ đi chắc chắn bà sẽ đau lòng lắm. Nhân tươi Florida, Hawaii đầu mùa \$6.99 một pound nàng mua về mấy pound ăn chơi. Bà biết sẽ đau ruột lắm. Cuối tuần vợ chồng nàng đi phố và ăn tiệm, chẳng tội tình gì nàng phải chui vào bếp nấu nướng trong hai ngày nghỉ cuối tuần.

Ngọc Ngà thấy mình hạnh phúc hoàn hảo nếu không có chuyện gọi cu Tèo cho day care, buổi sáng vợ chồng nàng phải dậy sớm sửa soạn cho con và mang nó đến đó. Buổi chiều cũng vội vã đến day care đón con cho đúng giờ. Hôm nào kẹt xe bụng dạ càng sốt ruột lo âu.

Cu Tèo mới về nơi ở mới vài tháng mà nó cũng hao người đi vì “vất vả” như bố mẹ. Sáng nó đang ngủ ngon lành bị mẹ đánh thức dậy “bắt” bú sữa, Ngọc Ngà cho con bú no mới yên tâm chứ trông đợi gì cô nhà trẻ, rồi thay tã lót, thay áo quần và ra ngoài đường phố bắt kể sớm mai ấy gió lạnh hay mưa sa.

Chiều Cu Tèo cũng bị cô nhà trẻ bế thốc lên khi đang say sưa ngủ để giao trả cho bố mẹ.

Sau mấy tháng ở riêng vợ chồng cùng tổng kết, được sống theo ý mình thích thật đấy nhưng thêm bận rộn lại hao tốn tiền, nào tiền thuê nhà, tiền gửi trẻ, tiền ăn uống, chợ búa. Muốn mua nhà phải để dành thêm một thời gian nữa mới có tiền pay down kha khá.

Chiều nay về đến nhà Ngọc Ngà lao vào bếp lo cơm nước như mọi ngày, con khóc đòi sữa cũng chưa có ngay như bà nội nó phục vụ hầu hạ hôm nào.

Long phải thốt lên:

- Hồi ở với bà nội cu Tèo sung sướng bao nhiêu. Chúng ta đi làm về cơm nước mẹ nấu sẵn, chúng ta chỉ việc thảnh thơi chăm lo cho con

Ngọc Ngà ỉu xiu:

- Em biết rồi, thế mà trước khi lấy chồng em không hề muốn ở chung, giờ em mới hiểu ở chung với cha mẹ con cháu được đỡ đần biết bao nhiêu, nhất là người thương con thương cháu quá nhiệt tình như mẹ anh. Tâm hồn em cũng đang...giằng co đấy, nhưng được cái này thì phải mất cái kia thôi, chả lẽ lại quay về với mẹ? kịch bản cũ tái diễn chán lắm, mà anh đừng ngồi đây than thở nữa, pha sữa cho con đi..

Long bói rôi

- Mấy thìa sữa, mấy nước hả em?

Ngọc Ngà gắt gỏng:

- Ngày nào anh cũng pha sữa cho con mà còn hỏi là thế nào?
- Nó gào khóc, em hỏi thúc càng làm anh sốt ruột và quên hết...

Trong nhà đang âm ỉ tiếng cu Tèo khóc, tiếng Long lầm bầm thở than và cả tiếng dao thớt khua thì bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa đồng thời với tiếng chuông cửa không ngừng nghỉ. Ngọc Ngà phán đoán:

- Giờ này chỉ mấy đứa đi phát tờ giấy quảng cáo cho nhà hàng hay bảo hiểm nhà xe, anh khỏi cần mở cửa.
- Anh cũng đoán thế, mà anh có ba đầu sáu tay đâu vừa pha sữa cho con vừa ra mở cửa cho họ được.

Tiếng gõ cửa càng dồn dập, tiếng chuông cửa càng dai dẳng hỏi thúc, Long quăng mọi thứ trên bàn ra mở cửa để cho kẻ phá rối một bài học, nhưng chàng há hốc miệng ngạc nhiên mãi mới kêu lên:

- Mẹ. Thì ra... là mẹ...
- Phải, mẹ đây.

Bà bước vào nhà, một cái liếc mắt rào quanh là bà biết việc gì cần làm. Bà bế ngay thằng cu Tèo dỗ cho nó nín khóc, một tay bế cháu một tay bà pha bình sữa chỉ trong chớp mắt là xong trong khi Long vẫn ngẩn ngơ tự hỏi làm cách nào mẹ chàng... dám lái xe đường xa đến thành phố lạ này?

Cho cháu bú bình sữa, người mẹ thông thả bảo hai con:

- Hai đứa đừng ngạc nhiên đứng sững như trồng cây chuối thế. Các con tưởng “ngăn sông cách chợ” thế này là mẹ chịu thua không đi thăm con cháu được hả. Mẹ tìm bản đồ trên iphone để lái xe đến đây, mẹ nấu đồ ăn theo youtube dở thì mẹ nấu lại, mẹ đi đường theo bản đồ chỉ dẫn, đi sai thì mẹ đi lại cũng sẽ đến nơi. Cánh cửa nào nở khép khi ta quyết tâm đi đến hả con.

Ngọc Ngà cảm động lí nhí:

- Cám ơn mẹ đã đến thăm chúng con

Long ngợi khen:

- Con từng thán phục mẹ không biết nhiều tiếng Anh mà vẫn nói được tiếng Anh cho thiên hạ hiểu, hôm nay mẹ thêm tài không biết đi đường xa mà vẫn đến một thành phố lạ, đến nhà chúng con được. Mẹ có...bí quyết gì?

- Ói giờ, mẹ nói tiếng Anh phải phụ họa khua chân múa tay, “vũ điệu” ngắn dài cho tới khi nào người ta hiểu mới thôi chứ có bí quyết gì đâu...Còn hôm nay lái xe đường xa, con có biết là trên highway mẹ đã đi lộn mấy exit không? Vòng mấy lượt U turn không? Chỉ vì không nghe kịp lời chỉ dẫn. Vào thành phố mẹ căng thẳng suýt vượt đèn đỏ mấy lần không? Lái xe loạng quạng vì mãi tìm tên đường bị người ta bấm còi xe inh ỏi làm mẹ hết hồn mấy phen không? Nhưng nghĩ đến thằng cu Tèo mẹ lại tỉnh người ra.

Mẹ ngọt ngào tiếp:

- Mẹ không chỉ đến thăm mà còn bàn với hai con chuyện nhà mình. Suốt mấy tháng các con dọn đi mẹ buồn lắm, mẹ đã hiểu ra thương yêu và lo lắng cho con cháu nhiều quá đôi lúc cũng xâm phạm quyền riêng tư của chúng. Long đã nói đúng, mẹ cám ơn con

Long ân hận:

- Mẹ ơi con đã lỡ lời.

- Để mẹ nói tiếp, mẹ muốn các con lại về với mẹ. Từ hôm nay mẹ sẽ sống khác, hai con cứ sống theo cách của mình, đường đời còn lại của mẹ đi cùng hai con thôi.

Ngọc Nga cảm động đến long lanh giọt lệ:

- Chúng con cũng đang tự trách mình đã dọn ra riêng, chúng con muốn về với mẹ cho cu Tèo được bà nội phụ tay chăm sóc.

- Còn điều này nữa, căn nhà của chúng ta đã quá cũ, ngày đó bố mẹ mới qua Mỹ vài năm, đồng tiền eo hẹp nên chọn mua nhà vừa nhỏ vừa cũ cho rẻ tiền. Hôm nay đã khác, chúng ta sẽ bán căn nhà ấy đi và mua căn mới rộng rãi hơn cho thoải mái hai con ạ. Nãy đi trên highway mẹ thấy bảng cắm nhiều builder nổi tiếng, kiểu nhà đẹp lắm, các con hãy đến xem và chọn căn nào thích nhất. Mẹ còn đi làm, sẽ phụ các con tiền trả mortgage hàng tháng, mẹ quyết không để nhà băng ăn lời chúng ta dài hạn đâu.

Ngọc Nga tế nhị:

- Ngày nào trên đường đi làm con cũng thấy những căn nhà mơ ước ấy, mẹ sẽ giúp chúng con tìm được căn nhà cho gia đình chúng ta mẹ nhé. Con cảm ơn mẹ nhiều lắm.

Long hào hứng:

- Phải nhờ mẹ... trả giá kỳ kèo bớt một thêm hai, tiết kiệm được đồng nào hay đồng ấy chứ mấy tay bán nhà nhìn theo tâm lý người mua, chúng con không kinh nghiệm bằng mẹ đâu.

Thằng cu Tèo bú no noهن cười nhìn bà nội. Ngọc Nga đang nhanh tay nấu nướng cho kịp bữa cơm chiều ấm cúng.

Bà vừa hôn cháu vừa nói với hai con:

- Mẹ biết rằng mẹ sẽ đến được đây nhưng.... không về được vì trời tối, lạ đường lạ phố, nên mẹ đã lên kế hoạch là tối nay mẹ ngủ lại với thằng cu Tèo, mẹ nhớ nó quá...cu Tèo ơi, cu Tèo của bà ơi....

Nguyễn Thị Thanh Dương

Nụ Cười và Nước Mắt của Cha Mẹ

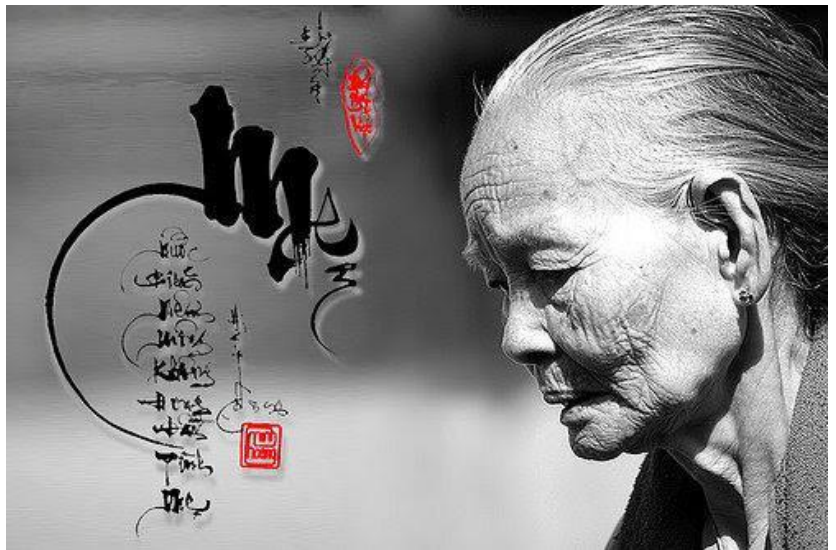
Tháng Năm ở xứ Mỹ vẫn là mùa Xuân và đặc biệt nhất là có Ngày Của Mẹ (Mother's Day) vào ngày Chủ Nhật của tuần lễ thứ hai trong tháng Năm.

Dù nhiều hay ít, sống trên đất Mỹ này chúng ta cũng hội nhập vào nếp sống văn hoá hay đẹp nơi chúng ta đang sống. Văn hóa Mỹ không có Ngày Vu Lan để tưởng nhớ đến người Mẹ còn sống hay đã chết như văn hóa Phật Giáo Việt Nam, nhưng Ngày Của Mẹ ở Mỹ đã đem một chút niềm vui vật chất và tình cảm đến cho một số các bà Mẹ khi quý bà nhận được quà của con cái gửi tặng hay được con cái dẫn đi ăn nhà hàng. Năm nay Ngày Của Mẹ là ngày Chủ Nhật, 12 tháng Năm năm 2019.

Có rất nhiều nhà văn, nhà thơ viết về Ngày Của Mẹ để nhớ tưởng đến Mẹ hay để cảm ơn người Mẹ đã sinh ra và dưỡng nuôi chúng ta khôn lớn nên người.

Người viết đọc rất nhiều thơ văn viết về Mẹ. Xin được chia sẻ nơi đây những bài thơ đã làm cho trái tim tình cảm của tôi cảm động đến rơi nước mắt mỗi khi đọc đến.

Xin mời quý ban lắng nghe lời tâm tình đau thương của nhà thơ Đỗ Trung Quân khi gặp lại Mẹ bây giờ đang bị bệnh Azeihmer nên quên quên nhớ nhớ người con thân yêu của mình:

MẸ TA TRẢ NHỚ VỀ KHÔNG

ngày xưa chào mẹ, ta đi
mẹ ta thì khóc, ta đi thì cười
mười năm rồi lại thêm mười
ta về thì khóc, mẹ cười lạ không
ông ai thế? Tôi chào ông
mẹ ta trí nhớ về mệnh mông rồi
ông có gặp thằng con tôi
hao hao...
tôi nhớ...
nó... người... như ông
mẹ ta trả nhớ về không
trả trăm năm lại bụi hồng...
rồi... đi

Đỗ Trung Quân

Mời xem tiếp [youtube Mẹ Ta Trả Nhớ Về Không](https://youtu.be/9DV6C3RvOtA)

Thơ: Đỗ Trung Quân_Ca Sĩ: Nguyễn Hồng Liên_Nhạc: Thanh Thien Tran

<https://youtu.be/9DV6C3RvOtA>

Xin mời đọc thêm một bài thơ hay khác về Mẹ của Đỗ Trung Quân để mà thấy ngậm ngùi:

MẸ – Đỗ Trung Quân

Con sẽ không đợi một ngày kia...
khi mẹ mất đi mới giật mình khóc lóc
Những dòng sông trôi đi có trở lại bao giờ?
Con hốt hoảng trước thời gian khắc nghiệt
Chạy điên cuồng qua tuổi mẹ già nua
mỗi ngày qua con lại thấy bơ vơ
ai níu nổi thời gian?
ai níu nổi bao giờ?

Con mỗi ngày một lớn lên
Mẹ mỗi ngày thêm già cõi
Cuộc hành trình thâm lặng phía hoàng hôn.
Con sẽ không đợi một ngày kia
có người cài lên áo cho con một nụ bạch hồng
mới thẳng thốt nhận ra mình mất mẹ
mỗi ngày đi qua đang cài cho con một bông hồng
hoa đẹp đấy – có sao lòng hoảng sợ?

Giọt nước mắt kia bao lâu nữa của mình?
Ta ra đi mười năm xa vòng tay của mẹ
Sống tự do như một cánh chim bằng
Ta làm thơ cho đời và biết bao nhiêu người con gái
Có bao giờ thơ cho mẹ ta không?
Những bài thơ chất ngập cả tâm hồn
đau khổ – chia lìa – buồn vui – hạnh phúc
Có những bàn chân đã giẫm xuống trái tim ta độc ác
mà ta vẫn cứ đêm về thao thức làm thơ
ta quên mất thêm xưa dáng mẹ ngồi chờ
giọt nước mắt già nua không ứa nổi

ta mê mãi trên bàn chân rong ruổi
mắt mẹ già thâm lặn dãi sau lưng

Khi gai đời đâm ứa máu bàn chân
mấy kẻ đi qua
mấy người dừng lại?
Sao mẹ già ở cách xa đến vậy
trái tim âu lo đã giục già đi tìm
ta vẫn vô tình
ta vẫn thản nhiên?

Hôm nay...
anh đã bao lần dừng lại trên phố quen
ngã nón đứng chào xe tang qua phố
ai mất mẹ?
sao lòng anh hoảng sợ
tiếng khóc kia bao lâu nữa
của mình?
Bài thơ này xin thắp một bình minh
trên đời mẹ bao năm rồi tăm tối
bài thơ như nụ bạch hồng
Con cài sẵn cho tháng ngày
... sẽ tới...!

Mời xem youtube
Youtube Bài thơ Mẹ - Đỗ Trung Quân
<https://youtu.be/30fy2jdCK7w>

*Bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc là một bác sĩ đầy từ tâm và một thiện trí thức uyên bác về Phật Pháp với các tác phẩm Lỡ Bỡm Học Phật, Gương Báu Trao Tay, Cõi Phật Đâu xa v.v..cũng là nhà thơ Đỗ Nghê của bài thơ về Mẹ “Bông Hồng Cho Mẹ” giản dị nhưng đầy tình cảm.
Bài thơ chỉ có 4 câu dưới đây*

Bông hồng cho Mẹ
Con cài bông hoa trắng
Dành cho mẹ đóa hồng
Mẹ nhớ gài lên ngực
Ngoại chờ bên kia sông...
Đỗ Nghê
(Vu Lan 2012)

Bài thơ này tuy ngắn nhưng đã được nhạc sĩ Võ Tá Hân,
nhạc sĩ nổi tiếng của những bài ca Phật Giáo, xúc động
và phổ nhạc bài thơ này,
Xin mời xem youtube Bông Hồng Cho Mẹ được trình
bày bởi ca sĩ Thu Vàng

[BÔNG HỒNG CHO MẸ - Nhạc Võ Tá Hân - Thơ Đỗ Hồng Ngọc - Ca sĩ ...](#)

<https://www.youtube.com/watch?v=CBk4jUw1IKs>

Có những mẫu chuyện rất ngắn nhưng tràn đầy nước mắt nụ cười qua từng câu chuyện kể-

1. Lương tâm

Con ốm, nhập viện. Làm thủ tục, bác sĩ mặt lạnh tanh. Biết ý, tay mẹ run run dúi trăm nghìn vào túi “lương y”... Bác sĩ thân mật: “Năm giường này cháu, đừng lo có bác!”. Biết đâu mẹ đang xiù dầm vì bán máu cho con.

2- Ba Và Mẹ

Mẹ xuất thân gia đình trí thức nghèo, yêu thích thơ, văn. Ba tuy cũng được học nhưng là con nhà nông “chánh hiệu”.

Mẹ sâu sắc, tinh tế. Ba chất phác, hiền hòa.

Mỗi khi ba mẹ đấu lý, chị em nó thường ủng hộ mẹ, phản đối ba. Mẹ luôn đúng và thắng.

Hôm ba bệnh nặng, cả nhà lo lắng vào ra bệnh viện.

Tối ba nói sáng điều gì đó không ai hiểu. Nhưng lần đầu tiên nó nghe mẹ nói “Đúng! Ông nói đúng...” Quay đi, mẹ sụt sùi. Nó thút thít khóc.

3- Vòng cẩm thạch

Cha kể, cha chỉ ao ước tặng mẹ chiếc vòng cẩm thạch. Tay mẹ trắng nõn nà đeo vòng cẩm thạch rất đẹp. Mỗi khi cha định mua, mẹ cứ tìm cách từ chối, lúc mua sữa, lúc sách vở, lúc tiền trường...

Đến khi tay mẹ đen sạm, mẹ vẫn chưa một lần được đeo. Chị em hùn tiền mua tặng mẹ một chiếc thật đẹp. Mẹ cất kỹ, thỉnh thoảng lại ngắm nghía, cười:

- Mẹ già rồi, tay run lắm, chỉ nhìn thôi cũng thấy vui. Chị em không ai bảo ai, nước mắt rung rung.

4-Bóng nắng, bóng râm

Con đề dài hun hút như cuộc đời. Ngày về thăm ngoại, trời chợt nắng, chợt râm. Mẹ bảo:

- Nhà ngoại ở cuối con đề.

Trên đề chỉ có mẹ, có con.

Lúc nắng, mẹ kéo tay con:

- Đi nhanh lên, kéo nắng vỡ đầu ra.

Con cố.

Lúc râm, con đi chậm, mẹ mắng:

- Đang lúc mát trời, nhanh lên, kéo nắng bây giờ.

Con ngỡ ngàng:

- Sao nắng, râm đều phải vội?

Trời vẫn nắng, vẫn râm...

... Mộ mẹ cỏ xanh, con mới hiểu: đời, lúc nào cũng phải nhanh lên.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Con bao nhiêu tuổi vẫn là con của cha mẹ. Con lớn lên với nụ cười và nước mắt của mẹ cha trong cuộc đời này. Chỉ mong rằng lúc tuổi già cha mẹ vẫn còn được hồng phúc sống trong thương yêu của tình chồng vợ và trong hạnh phúc của con cháu. Mong lắm thay!

Người viết xin mời quý bạn thưởng thức Youtube Nụ Cười và Nước Mắt của Cha Mẹ do người viết thực hiện để thay cho lời kết luận của bài tâm tình hôm nay

Youtube Nụ Cười và Nước Mắt của Cha Mẹ

<https://youtu.be/kPdiZjJHTIk>

Chúc quý bà Mẹ trên thế giới có một ngày vui bên cạnh con cháu thân yêu trong Ngày Của Mẹ năm nay.

Happy Mother's Day

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 463-ORTB 882-5719)

HÔM NAY KHÔNG ĂN MẶN!

(Trích tuyển tập TÌNH SÀU.)

*

Dùng chay rau muống, muối mè
Mà giọng anh nghe the thé
Sân si hừng hực ai nghe?
Chén tô Mẹ cho nứt nẻ.

Nhỏ nhắn nhưng không nhỏ nhen
Em học từ bi bác ái
Anh đừng hung dữ quá ghen
Coi chừng hết hoài khát nước!
Á Nghi, 7.5.2019

ĐỎ ĐÒ ĐỎ!

(Trích tuyển tập ĐEM THƠ HỒ LỬA.)

*

Người lấy thơ ai điền vào tên họ
Rời chuyễn muôn phương, húng hắng hẹn hò
Chữ bớt, câu thêm, ninh, nấu, hầm, kho
Bạn bè tò mò đầu này, góc nọ.

Chúng càng bày trò càng lộ sắc đỏ.
Hạch này, hỏi nọ tổn sức thăm dò
Bao nhiêu sơ hở lần khuất quanh co
Kẻ gian tự lo! Người đọc quá rõ!
Ý Nga, 6.5.2019

LÍNH

Đã là lính, xin ai đừng nhu nhược
Thấy “đỏ, hồng” xin hãy đánh tuyệt chiêu!
Máu lụy bi, dân đã đổ quá nhiều
Lính lo liệu vẫn hơn thường dân dốt!
Ý Nga, 6.5.2019

TỤC

(Trích tuyển tập TỰ NHẮC.)

*

Trận cười thối người ra xa
Ôi chao âm thanh ông già
Sao mà nói năng bậy bạ
Mình tránh mau mau anh à!
Ý Nga, 5.5.2019

CỎI, CỎI

(Trích tuyển tập HDS HAI NGOẠI.)

*

CỎI đồ **hỏi** có lạnh không?
CỎI voi, **CỎI** ngựa **đường** đồng sao êm?
Lưng dài trái vật đệm mềm
Tha hồ êm ái, ngày đêm sá gì!
Ý Nga, 5.5.2019
Mẹo nhớ: con đường dài tượng hình của dấu ngã.

THÁNG NĂM CỎ ÚA

Ngày tháng đó Mùa Xuân qua rất vội
Nắng ngập ngừng, tàn úa lá khô bay
Chiều lạnh lùng, bơ vơ, hồn sa mạc
Bóng tối mịt mờ, hoang vắng, chơi vơi...

Tháng Năm ấy, ai nhuộm màu cỏ úa
Đóa quý vàng hồ hững hờ nắng ban mai
Phai nhạt, dập vùi một loài hoa dại
Tình hư không, xa vắng... bước đường dài.

Bên khung cửa, mùa Xuân đi xa mãi
Mảnh trăng sầu, nhưng nhớ dáng hương xưa
Mây lững lờ trôi, gió về ái ngại
Dấu giọt buồn, đôi mắt thoáng xa xôi...

Tháng Năm xưa, ngày gập ghềnh mưa bão
Ở thờ, quên mình - thân cỏ mong manh
Kỷ niệm vùi chôn bên làn tóc rối
Tháng Năm buồn... mưa ướt lạnh bờ vai.

Có vạt nắng hoàng hôn nào sót lại
Sưởi ấm dùm... chiều tím trót lênh đênh...

Phạm Thị Minh-Hung

BÓNG

(Trích tuyển tập TÌNH SÀU.)

*

Người đi bóng đổ nghiêng nghiêng
Thương cho người ở sâu riêng, tâm phiền
Tiền người: gió mạnh, mây đen
Buồn tênh bóng quỵện ngọn đèn hắt hiu.
Á Nghi4.5.2019**

TÀI AI, AI HƯỞNG?

(Trích tuyển tập THƠ YẾT HẬU.)

*

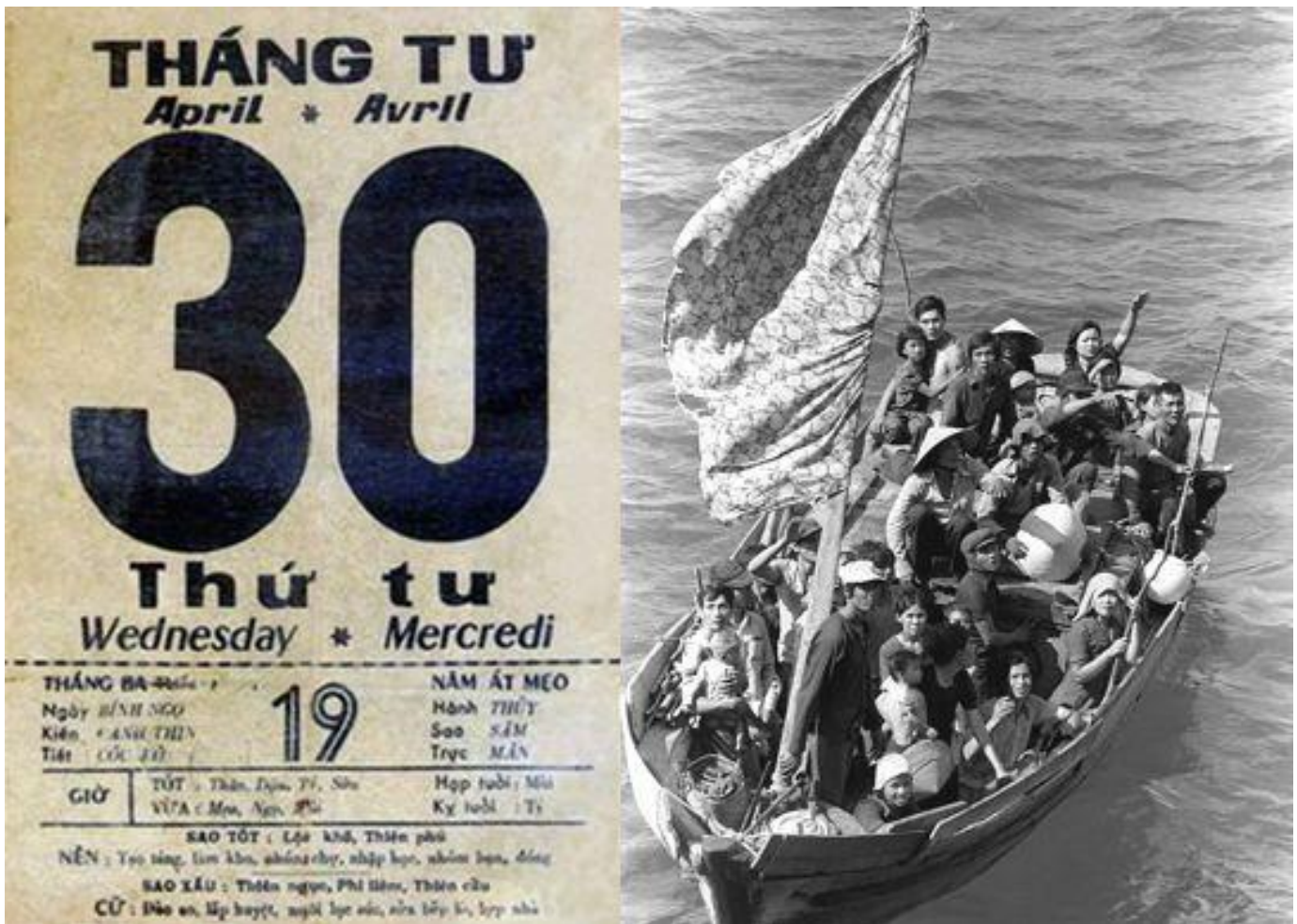
Những người giành tranh cứ tranh giành mãi
Thương hồn Họa Sĩ chết đói điếc tai
Người trả triệu hai, kẻ lên hai triệu
Khi Họa Sĩ sống, chẳng ai biết tài

Miệt mài!

Ý Nga, 2.5.2019

*Miệt mài > xin hiểu theo 2 cảnh: người họa sĩ miệt mài
với bức tranh trong nghèo đói và những người giàu có
đang mua đấu giá trong phòng tranh

Lễ Giỗ Tổ Hùng Vương và Tưởng Niệm Ngày 30-4 ở Portland-Oregon

Thứ bảy 27 tháng 4 năm 2019 vợ chồng chúng tôi đến trường Ron Russell Middle School để dự Lễ Giỗ Tổ Hùng Vương và Tưởng Niệm Ngày 30-4 do Ban Chấp hành Cộng Đồng Việt Nam Oregon phối hợp cùng các đoàn thể trong cộng đồng tổ chức.

Là con dân đất Việt dù sống ở xứ người, chúng ta vẫn phải nhớ đến cội nguồn của mình và nhớ ơn các bậc tiền nhân anh hùng đã ra công dựng nước và giữ nước.

Cổ đức xưa có dạy rằng:

“Cây có cội mới tỏa xanh nhánh lá
Nước có nguồn mới tỏa khắp rạch sông
Phận làm người ai cũng có tổ tông
Phận làm con phải hết lòng báo hiếu”

Người viết đã từng ghi nhớ:

“Giang sơn Việt được tạo bằng gian khổ
Bằng mồ hôi, nước mắt với hy sinh
Của mẹ cha, của chính phụ chung tình

Của chiến sĩ, của mọi người dân Việt”

(Trích bài thơ Con Nên Hiếu của SL)

Chương trình buổi lễ gồm các tiết mục chính dưới đây được giới thiệu bởi MC Đoàn Kim Bảng và MC ca sĩ Thu Tâm:

- 1- Lễ Khai mạc do Hội Ái Hữu Quân Cán Chính Oregon phụ trách.
- 2- Lễ Giỗ Tổ Hùng Vương do Ban Tế Tổ CDVNOR phụ trách.
- 3- Lễ Tưởng niệm 44 năm Ngày Quốc Hân do các Hội đoàn Quân Cán Chính phụ trách.
- 4- Phần văn nghệ đấu tranh do ban Hưng Ca và các thân hữu văn nghệ phụ trách.

Phần nghi lễ tế Tổ do ông Chu Mạnh Bích và cô Ngọc Hà đảm trách cùng với các thân hữu, trong đó có vợ chồng người viết, đã dâng hương kính lễ, tuy đơn giản nhưng rất trang trọng để tỏ lòng biết ơn đến các vua Hùng dựng nước.

Màn hoạt cảnh "Trái Lựu Đạn Cuối Cùng" trong phần tưởng niệm 44 năm ngày Quốc Hân do ban văn nghệ Quân Cán Chính phụ trách, nói lên tinh thần bất khuất của những người lính VNCH thà chết chứ không hàng giặc thật hào hùng và cảm động.

Phần văn nghệ do đoàn Hưng Ca và các ca sĩ địa phương phụ trách đã hát lên những bài hát đầy tình tự dân tộc và đã xác định lập trường kiên quyết chống Cộng của người dân nước Việt đang sống ở hải ngoại.

Những hình ảnh trang nghiêm, hào hùng, của buổi lễ đã được các nhiếp ảnh gia Mary Nguyễn và Vương Sỹ Hùng thâu vào máy ảnh để chia sẻ với đồng hương Việt Nam, để nhắc nhở chúng ta đừng bao giờ quên biến cố quan trọng này.

Kính mời quý đồng hương cùng xem:

Hình ảnh Cộng Đồng Việt Nam Oregon và Vùng phụ cận tổ chức Lễ Giỗ Tổ Hùng Vương và Ngày Quốc Hân 30 tháng 4 Lần Thứ 44

1- Hình ảnh do NAG Mary Nguyễn chụp

https://photos.google.com/u/1/share/AF1QipONVljeINPXZ_X0G7IMuhswenU9JKOT7dEw8Cwwi92V2MEsIeVqoGG12_vd6Sehw?key=aGk5a09IS29UUHZZTF9NTGtwUVhkUENSY1ozd0I3

2- Hình ảnh do NAG Vương Sỹ Hùng chụp

<https://photos.app.goo.gl/Xm1S5y98AkUwLra18>

Theo thiên ý của người viết, ai là người Việt Nam, dù còn ở quê hương hay sống đời viễn xứ, đều cảm thấy đau buồn mỗi lần nhớ tới ngày 30-4-1975. Mỗi người trong chúng ta đều có niềm đau nỗi khổ riêng trong ngày đau buồn này.

Có những mẫu chuyện, những món đồ vật, đối với người ngoại quốc khách quan là những mẫu chuyện thông thường, những món đồ không giá trị; nhưng với người trong cuộc, lại là những nỗi đớn đau suốt đời, một kỷ vật vô cùng giá trị không bao giờ tìm đâu được. Hơn thế nữa, có những nỗi đớn đau có thể thốt lên được bằng lời nói, hành động, nhưng cũng có những sự đau khổ lắng đọng lại thành bài thơ, khúc nhạc.

Dù cuộc sống tha hương có đem đến cho chúng ta những tiện nghi vật chất đủ đầy hơn, nhưng Bạn với tôi vẫn là người Việt Nam tình cảm muôn đời. Chúng ta vẫn khắc khoải nhớ về quê mẹ xa xôi và mơ ước một ngày về đoàn viên hội ngộ với bao thân tình yêu mến.

“Nay tôi bạn sống cuộc đời viễn xứ
Tháng Tư buồn! Tôi, Bạn gặp nhau đây
Trời Portland vẫn mây xám giăng đầy
Ta vẫn hát bài Quốc Ca ngày cũ!”
(**Thơ Sương Lam**)

Riêng người viết là một người Việt Nam tâm
thường bé nhỏ, tôi chỉ xin cố gắng làm những
việc tâm thường nho nhỏ để không thẹn với
chính mình, để khỏi phụ lòng người ở
lại. Tôi thường tự nhủ lòng và tâm sự với
bạn bè như sau:

“Xin đừng mộng chuyện công hầu khanh
trống
Xin đừng mơ chuyện mưu bá đồ vương
Xin hãy làm một người Việt bình thường!
Yêu đất Việt vì ta là người Việt”
(**Thơ Sương Lam**)

HƠN 3.000 THUYỀN NHÂN VIỆT NAM BỊ GIẾT Ở ĐẢO **KOH KRA** THÁI LAN

Một người bạn văn nghệ ở Đức đã chuyển chia sẻ với người viết một bài viết về thuyền nhân dưới đây.

Thật đáng thương!

Xin được chia sẻ cùng quý bạn để cùng tưởng niệm các đồng bào đã bỏ mình nơi rừng sâu biển cả trên đường đi tìm tự do.

Nổi ám ảnh kinh hoàng mà nhiều người không biết là đã có ít nhất 3.000 Thuyền Nhân bị Hải Tặc Thái thảm sát ở đảo Koh Kra

Trong giai đoạn từ 1977-1982 hải tặc bắt nhiều thuyền nhân đưa vào hoang đảo Koh Kra. Chỉ nội trong năm 1981 thống kê cho thấy có 452 chiếc thuyền tị nạn bị tấn công và con số thuyền nhân bị hải tặc Thái thảm sát gần 900 người trong cùng năm 1981 - Số thuyền nhân đến được đất Thái mỗi năm khoảng hơn 15.000 người và tổng số thuyền nhân chết ngoài biển do sóng gió, thiếu thức ăn, hải tặc với thống kê cao nhất là 400.000 người bỏ xác ngoài biển khơi.

Đảo Koh Kra là một hoang đảo, nơi trú ẩn của ngư dân Thailand - Đảo có chiều dài hơn 250 mét và chiều ngang chỗ rộng nhất khoảng 100 mét.

Liên tục vào những năm 1977-1982 là thời gian cao điểm thuyền nhân tị nạn từ Việt Nam đi qua vịnh Thailand để đến Thái Indonesia và Malaysia - hải tặc Thái bắt nhiều thuyền đưa vào Koh Kra để cướp, hãm hiếp phụ nữ và giết chết ngay sau đó.

Tờ báo Hồn Việt của ký giả Nguyễn Hoàng Đoàn trong năm 1978 đã ghi lại câu chuyện của những người tị nạn bị bắt lên đảo Koh Kra vượt thoát ra và kể lại nhiều câu chuyện rùng rợn xảy ra tại nơi đây. Koh Kra có một bia đá nằm ở hướng Bắc của hòn đảo là nơi có diện tích rộng nhất. Đây là nơi bọn hải tặc Thái thường xuyên đưa phụ nữ VN bắt được ra hãm hiếp tập thể cho tới khi họ ngất đi thì sẽ bị đẩy xuống biển giết chết.

Một chiếc thuyền tị nạn trôi dạt vào Koh Kra cuối năm 1977 kể lại thuyền của họ có 8 người - 3 phụ nữ, một đứa bé và 4 đàn ông khi bị sóng đánh trôi dạt vào đảo, mọi người mừng rỡ vì nghĩ rằng đã có nơi trú ẩn khi gió lớn - Vào được khu vực bia đá thì họ nhìn thấy hàng chữ bằng tiếng Việt được viết nguệch ngoạc "Đảo này là đảo Hải Tặc hãy rời đi vì họ sẽ giết đàn ông và hãm hiếp phụ nữ!"

Nhanh như chớp, 8 người trở lại chiếc thuyền tìm cách chèo chậm chậm, yên lặng rời khỏi khu vực - vừa rời khỏi đảo Koh Kra chừng hơn 200 mét thì họ gặp phải một chiếc thuyền lớn hơn của hải tặc Thailand từ xa đang tiến lại gần.

Các thuyền nhân trên tàu 8 người kể lại họ nhìn thấy trên chiếc thuyền Thái có một tay cầm súng carbin và 7 tên khác cầm dao rựa với ánh mắt đăm máu dữ tợn đang đưa thuyền tiến gần hơn chiếc thuyền tị nạn 8 người.

Trên chiếc thuyền 8 người có 4 thuyền nhân đàn ông, họ là người cùng gia đình - một lính Biệt Cách Dù VNCH, một Biệt Động Quân VNCH và 2 thanh niên trẻ hơn là Bộ Đội vừa trốn khỏi chiến trường Tây Nam. Thuyền 8 người tị nạn trang bị một súng AK47 còn 4 viên đạn, một khẩu B40 còn một quả và một súng máy không có đạn.

Khi chiếc thuyền hải tặc tới gần thì cây súng máy (không đạn) được người lính Bộ Đội đưa lên để hù và anh Biệt Cách Dù đưa súng AK lên nhắm bắn một viên sượt ngang mông tên hải tặc đang cầm súng Carbin và quả B40 cũng đang chuẩn bị khai hỏa... Tiếng súng AK đơn độc nổ đòn trong buổi chiều trời gần sẫm tối kéo theo tiếng la hét, rối loạn trên con tàu của bọn hải tặc nhanh chóng chạy thực mạng rời khỏi vị trí.

Bỗng chợt từ trên đảo Koh Kra vọng lên nhiều tiếng phụ nữ khóc thét nghe rợn người. Anh Bộ Đội trẻ bơi rất giỏi, từng là dân xóm chài - anh vác trên lưng cây AK47 còn 3 viên đạn bơi nhanh về hướng đảo, nơi có tiếng phụ nữ đang la khóc.

Hai người lính VNCH và một Bộ Đội tìm cách chèo thuyền gần đảo hơn để hỗ trợ cho đứa em trai của mình - Họ đã đuổi được 5 tên hải tặc rời khỏi đảo và cứu 2 phụ nữ còn sống cùng với một em bé 4 tuổi - Tất cả 42 người khác trên chiếc thuyền trước đó của nạn nhân đã bị hải tặc Thái giết chết sạch...

Thuy Trang Lisa Nguyen

(Nguồn: email bạn gửi. Cám ơn em Nga Nguyễn)

Mời xem youtube

Tàu vượt biên trong cơn hoạn nạn được tàu Mỹ cứu vớt - Boat People Rescued

https://www.youtube.com/watch?v=q8-_6eRQVh0

Kiếp Thuyền Nhân

Có những con thuyền thật mỏng manh
Lang thang cuối bãi đến đâu gành
Một cơn sóng lớn đưa thuyền đến
Địa ngục trần gian giữa biển xanh

Có những hôn mê dưới nắng trời
Chập chờn theo gió nổi mây trôi
Đói cơm, khát nước, bao già trẻ
Một thoáng "thiên đàng" đã đến nơi

Có những bàn tay chơi với tìm
Chiếc phao, mảnh gỗ, để ngoi lên
Trời ơi! Sao lại là con nhĩ?
Và xác con yêu nhẹ nhẹ chìm

Có những đêm khuya thật hãi hùng
Tiếng van, tiếng khóc tận không trung
Hoa xuân đã lọt vào tay giặc
Thì hỏi còn gì đóa tuyết nhưng

Có những đau thương chất ngất trời
Lại chìm theo sóng nước trùng khơi
Máy nào thử hãy làm con toán
Để biết bao mồ ở biển khơi

Tất cả sinh ra cũng kiếp người
Sao Trời đầy đọa nước Nam tôi
Bao năm chinh chiến còn chưa đủ
Tạo bầy chi trò sống nổi trôi

Một kiếp thuyền nhân nổi đoạn trường
Một đời viễn xứ sống tha hương
TỰ DO! Hai chữ! Ôi cao quý
Phải trả ngang bằng, máu, lệ, xương

Sương Lam

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi - MCTN 462-ORTB 881-5119)

30 tháng Tư, 1975

...

khi ta chưa lớn, khói lửa nơi nơi
đời thấy đau và thấy màu tang tóc
quê hương hai nửa, một bỏ ra đi
một khóc chia ly, tháng tư đen tối
chia nhau vạn ngã cuộc sống lưu vong

...

Trần T. Hà Thân

TRÀ GHEN

(Trích tuyển tập **TRÔNG MÒN CON MẮT!**)

*

Đố anh trong tách có gì
Mật ong, thuốc độc, hoa chi hời chàng?
Dâng người về trẻ muộn màng
Thưa anh bay bướm chàng ràng cô mô?

Á Nghi, 1.5.2019

CAO?

(Trích tuyển tập **TRÔNG MÒN CON MẮT!**)

*

Anh đặt em trên bệ cao
Chỉ để khi buồn ngưỡng mộ
Mỗi tuần chỉ một lần chào
Ra về tâm toàn, ý lộ

Á Nghi, 1.5.2019